

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 200/01	Domstolens dom af 10. juli 2003 i de forenede sager C-20/00 og C-64/00, Booker Aquaculture Ltd og Hydro Seafood GSP Ltd mod The Scottish Ministers (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Session) (»Direktiv 93/53/EØF — destruktion af fisk angrebet af hæmorrhagisk virusseptikæmi (VHS) og infektiøs lakseanæmi (ISA) — erstatning — medlemsstatens forpligtelser — beskyttelse af grundrettighederne, især ejendomsretten — direktiv 93/53's gyldighed»)	1
2003/C 200/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. juli 2003 i sag C-246/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — direktiv 91/439/EØF — kørekort — gensidig anerkendelse — obligatorisk registrering — beregning af gyldighedens varighed»)	2
2003/C 200/03	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. juni 2003 i sag C-329/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — udligningsstøtte til bananproducenter»)	2
2003/C 200/04	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. juli 2003 i sag C-457/00, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — støtte til den belgiske Verlipack-koncern — emballageglassektoren»)	3
2003/C 200/05	Domstolens dom af 10. juli 2003 i sag C-472/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Fresh Marine Company A/S (»Appel — Fællesskabets ansvar uden for kontrakt — midlertidig antidumping- og udligningstold på importen af opdrættede atlantehavslaks med oprindelse i Norge»)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 200/06	Domstolens dom af 3. juli 2003 i de forenede sager C-83/01 P, C-93/01 P og C-94/01 P: Chronopost m.fl. (»Appel — statsstøtte — postsektoren — offentlig virksomhed, der har fået overdraget at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse — logistisk og forretningsmæssig bistand ydet til et datterselskab, der driver virksomhed på et ikke-monopoliseret område — statsstøttebegrebet — princippet om en privat erhvervsdrivende, som handler under sædvanlige markedsbetingelser«)	4
2003/C 200/07	Domstolens dom af 10. juli 2003 i sag C-87/01 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE) (Appel — Kommissionens beslutning om at foretage modregning mellem to fordringer, der er omfattet af forskellige retsordener — modregning i strid med bestemmelserne i national ret, der gælder for den ene af disse fordringer — ulovlighed)	4
2003/C 200/08	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 12. juni 2003 i sag C-148/01, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — tillægsafgift på mælk — morarenter — påstand om delvis annullation af beslutning 2001/137/EF«)	5
2003/C 200/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. juli 2003 i sag C-156/01, R.P. van der Duin mod Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA, og Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA mod T.W. van Wegberg-van Brederode (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep) (»Social sikring — pensionister eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, der udbetaler pensionen eller renten — udgifter til lægebehandling i den medlemsstat, der udbetaler pensionen eller renten — betingelser for at påtage sig at afholde udgifterne — den kompetente medlemsstat og den kompetente institution — artikel 21, 22, 28 og 31 i forordning (EØF) nr. 1408/71«)	5
2003/C 200/10	Domstolens dom af 10. juli 2003 i sag C-165/01, Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich mod Europäische Gemeinschaften, Kommission der Europäischen Gemeinschaften (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber — Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — lokalt ansatte — Kommissionens repræsentation i Østrig — anvendelse af nationale bestemmelser vedrørende repræsentation og varetagelse af arbejdstagernes interesser«)	6
2003/C 200/11	Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. juni 2003 i sag C-467/01, Ministero delle Finanze mod Eribrand SpA, tidligere Eurico Italia SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'Appello di Genova) (»Eksportrestitutions — artikel 47 og 48 i forordning (EØF) nr. 3665/87 — indrømmelse af forlænget frist«)	6
2003/C 200/12	Sag C-193/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. marts 2003 af Sozialgericht Stuttgart i sagen Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH mod Bundesrepublik Deutschland, som repræsenteret ved Bundesversicherungsamt.	7
2003/C 200/13	Sag C-199/03: Sag anlagt den 13. maj 2003 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	7
2003/C 200/14	Sag C-211/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. maj 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i forvaltningsretssagen HLH Warenvertriebs GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland, intervenient: det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 200/15	Sag C-220/03: Sag anlagt den 21. maj 2003 af Den Europæiske Centralbank mod Forbundsrepublikken Tyskland	10
2003/C 200/16	Sag C-230/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 2003 af Bundesverwaltungsgericht i forvaltningsretssagen Mehmet Sedef mod Freie und Hansestadt Hamburg, procesdeltager: det offentlige repræsentant ved Bundesverwaltungsgericht	11
2003/C 200/17	Sag C-240/03 P: Appel iværksat den 27. maj 2003 af Comunità Montana Valnerina til prøvelse af dom afsagt den 13. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-340/00, Comunità Montana della Valnerina, støttet af Den Italienske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	11
2003/C 200/18	Sag C-250/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. november 2002 af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia i sagen Dr. Giorgio Emanuele Mauri mod Ministero della Giustizia	12
2003/C 200/19	Sag C-252/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. juni 2003 af Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Ministre de l'économie mod Millenium Pharmaceuticals Inc., et amerikansk selskab, tidligere Cor Therapeutics Inc.	12
2003/C 200/20	Sag C-253/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. april 2003 af Bundesfinanzhof i sagen CLT-UFA SA mod Finanzamt Köln-West	12
2003/C 200/21	Sag C-255/03: Sag anlagt den 16. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	13
2003/C 200/22	Sag C-259/03: Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark	13
2003/C 200/23	Sag C-260/03: Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark	14
2003/C 200/24	Sag C-261/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. maj 2003 af Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Allevamenti Associati Srl mod Regione Emilia Romagna og AGEA og Latteria Sociale Moderna S.c.a.r.l.	14
2003/C 200/25	Sag C-262/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. maj 2003 af Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Latteria Sociale Moderna mod AIMA og Servizio Provinciale Agricoltura di Regio Emilia og mod Regione Emilia Romagna og mod AGEA og mod Allevamenti Associati Srl	14
2003/C 200/26	Sag C-263/03: Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	15
2003/C 200/27	Sag C-264/03: Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	15
2003/C 200/28	Sag C-266/03: Sag anlagt den 18. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 200/29	Sag C-269/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 18. juni 2003 af Cour d'appel du Grand-Duché de Luxembourg, syvende afdeling, i sagen Administration de l'enregistrement et des domaines og Etat du Grand-Duché de Luxembourg mod Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL	16
2003/C 200/30	Sag C-270/03: Sag anlagt den 23. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	17
2003/C 200/31	Sag C-271/03: Sag anlagt den 21. juni 2003 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
2003/C 200/32	Sag C-274/03: Sag anlagt den 24. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	18
2003/C 200/33	Sag C-276/03 P: Appel iværksat den 25. juni 2003 af Scott SA til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-366/00, Scott SA, støttet af Den Franske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	19
2003/C 200/34	Sag C-277/03: Sag anlagt den 25. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	20
2003/C 200/35	Sag C-279/03: Sag anlagt den 26. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Implants (International) Ltd	20
2003/C 200/36	Sag C-287/03: Sag anlagt den 3. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	20
2003/C 200/37	Slettelse af sag C-193/02	21
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 200/38	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 26. februar 2003 i sag T-7/02, ZAPF Creation AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — indsigelse — mindelig løsning af sagen — stillingtagen til sagen uforholden«)	22
2003/C 200/39	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 26. februar 2003 i sag T-8/02, ZAPF Creation AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — indsigelse — mindelig løsning af sagen — stillingtagen til sagen uforholden«)	22
2003/C 200/40	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 30. april 2003 i sag T-155/02, VVG International Handelsgesellschaft mbH m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Forordning (EF) nr. 3285/94 — forordning (EF) nr. 560/2002 — midlertidige beskyttelsesforanstaltninger — annullationssøgsmål — afvisning)	22
2003/C 200/41	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2003 i sag T-280/02, Johannes Jacobus Pikaart m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — retsakter, der kan anfægtes ved søgsmål — afvisning)	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 200/42	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 6. maj 2003 i sag T-321/02, Paul Vannieuwenhuyze-Morin mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulationsøgsmål — direktiv 2002/58/EF — fysiske eller juridiske personer — søgsmålskompetence — afvisning)	23
2003/C 200/43	Sag T-160/03: Sag anlagt den 12. maj 2003 af AFCon Management Consultants, Patrick Mc Mullin og Seamus O'Grady mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2003/C 200/44	Sag T-177/03: Sag anlagt den 22. maj 2003 af Andreas Strohm mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2003/C 200/45	Sag T-187/03: Sag anlagt den 28. maj 2003 af Isabella Scippacercola mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2003/C 200/46	Sag T-195/03: Sag anlagt den 4. juni 2003 af Gustav Thommes mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2003/C 200/47	Sag T-200/03: Sag anlagt den 6. juni 2003 af Annelies Keyman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2003/C 200/48	Sag T-203/03: Sag anlagt den 10. juni 2003 af Lars Bo Rasmussen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
2003/C 200/49	Sag T-204/03: Sag anlagt den 10. juni 2003 af Haladjian Frères mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2003/C 200/50	Sag T-211/03: Sag anlagt den 13. juni 2003 af Faber Chimica S.r.l. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	27
2003/C 200/51	Sag T-212/03: Sag anlagt den 18. juni 2003 af MyTravel Group plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28
2003/C 200/52	Sag T-213/03: Sag anlagt den 13. juni 2003 af Francesco Contesso mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2003/C 200/53	Sag T-215/03: Sag anlagt den 13. juni 2003 af SIGLA SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)	29
2003/C 200/54	Sag T-216/03: Sag anlagt den 10. juni 2003 af Mário Paulo Tenreiro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2003/C 200/55	Sag T-217/03: Sag anlagt den 19. juni 2003 af Fédération Nationale de la Coopération Bétail et Viande (FNCBV) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2003/C 200/56	Sag T-241/03: Sag anlagt den 16. juni 2003 af Luigi Marcuccio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2003/C 200/57	Sag T-242/03: Sag anlagt den 23. juni 2003 af Ulf Jacoby mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	32
2003/C 200/58	Sag T-244/03: Sag anlagt den 30. juni 2003 af Flavia Angeletti mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 200/59	Sag T-245/03: Sag anlagt den 20. juni 2003 af Fédération Nationale des Syndicats d'Exploitants Agricoles (FNSEA) m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
	<hr/>	
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	
	<hr/>	
	III <i>Oplysninger</i>	
2003/C 200/60	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 184 af 2.8.2003	34

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 10. juli 2003

i de forenede sager C-20/00 og C-64/00, Booker Aquaculture Ltd og Hydro Seafood GSP Ltd mod The Scottish Ministers (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Session) ⁽¹⁾

(»Direktiv 93/53/EØF — destruktion af fisk angrebet af hæmorrhagisk virusseptikæmi (VHS) og infektiøs lakseanæmi (ISA) — erstatning — medlemsstatens forpligtelser — beskyttelse af grundrettighederne, især ejendomsretten — direktiv 93/53's gyldighed«)

(2003/C 200/01)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-20/00 og C-64/00, angående en anmodning, som Court of Session (Skotland) (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Booker Aquaculture Ltd, der driver virksomhed under navnet »Marine Harvest Mc Connell« (sag C-20/00), Hydro Seafood GSP Ltd (sag C-64/00) mod The Scottish Ministers, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af de fællesskabsretlige principper vedrørende beskyttelsen af grundrettighederne, i særdeleshed ejendomsretten, samt vedrørende gyldigheden af Rådets direktiv 93/53/EØF af 24. juni 1993 om minimumsfællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse fiskesygdomme (EFT L 175, s. 23), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, F. Macken (refere-

rende dommer), N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 10. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Gennemgangen af det fjerde spørgsmål i sag C-64/00 har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets direktiv 93/53/EØF af 24. juni 1993 om minimumsfællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse fiskesygdomme, for så vidt som dette fastsætter minimumsforanstaltninger til bekæmpelse af liste I-sygdomme som omhandlet i bilag A til Rådets direktiv 91/67/EØF af 28. januar 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for afsætning af akvakulturdyr og -produkter, uden at foreskrive betaling af erstatning til de ejere, der berøres af disse foranstaltninger.
- 2) De af en medlemsstat iværksatte foranstaltninger til omgående destruktion og aflivning af fisk med henblik på bekæmpelse af de i nævnte direktiv omhandlede liste I- og liste II-sygdomme i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 93/53, som er henholdsvis identiske med eller svarer til de af Fællesskabet fastsatte minimumsforanstaltninger for liste I-sygdomme, og som ikke indeholder bestemmelser om betaling af erstatning, er under omstændigheder som de i hovedsagerne foreliggende ikke uforenelige med den grundlæggende ejendomsret.
- 3) Hvorvidt sygdomsudbruddet kan tilregnes ejeren af de pågældende fisk eller dette ikke er tilfældet, har under omstændigheder som de i hovedsagerne foreliggende ikke indvirkning på, om de af en medlemsstat truffne foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af liste I- og liste II-sygdomme i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 93/53 er forenelige med den grundlæggende ejendomsret.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000, EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Sjette Afdeling)****af 10. juli 2003****i sag C-246/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene ⁽¹⁾****(»Traktatbrud — direktiv 91/439/EØF — kørekort — gensidig anerkendelse — obligatorisk registrering — beregning af gyldighedens varighed«)**

(2003/C 200/02)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-246/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Wolfcarius og H.M.H. Speyart) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: M.A. Fierstra), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, litra c), i samt bilag III, punkt 4, til Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort (EFT L 237, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 96/47/EF af 23. juli 1996 (EFT L 235, s. 1), da det har vedtaget og opretholdt artikel 107, stk. 1, artikel 108, stk. 1, litra h), artikel 109 og artikel 111, stk. 1, litra a), i Wegenverkeerswet (færdselsloven) af 21. april 1994 (Stbl. 1994, nr. 475), med senere ændringer (Stbl. 1996, nr. 276) samt artikel 100 i Reglement Rijbewijzen (bekendtgørelse om kørekort) af 28. maj 1996 (Stbl. 1996, nr. 277), som ændret ved bekendtgørelse af 18. juni 1996 (Stbl. 1996, nr. 326), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann og V. Skouris, F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 10. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, litra c), i samt bilag III, punkt 4, til Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om

kørekort, som ændret ved Rådets direktiv 96/47/EF af 23. juli 1996, da det har vedtaget og opretholdt artikel 107, stk. 1, artikel 108, stk. 1, litra h), og artikel 111, stk. 1, litra a), i Wegenverkeerswet (færdselsloven) af 21. april 1994, med senere ændringer, samt artikel 100 i Reglement Rijbewijzen (bekendtgørelse om kørekort) af 28. maj 1996, som ændret ved bekendtgørelse af 18. juni 1996 tillige med artikel 109, stk. 5, i Wegenverkeerswet 1994, sammenholdt med artikel 11, 28 og 33 i Reglement Rijbewijzen.

- 2) I øvrigt frifindes Kongeriget Nederlandene.
- 3) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.
- 4) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 259 af 9.9.2000.**DOMSTOLENS DOM****(Femte Afdeling)****af 19. juni 2003****i sag C-329/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — udligningsstøtte til bananproducenter«)**

(2003/C 200/03)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-329/00, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: S. Pardo og M. Niejahr, bistået af advokat J. Guerra Fernández), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for EUGFL, Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), for så vidt som den indeholder en finansiel

korrektion af de udgifter, som Kongeriget Spanien har anmeldt som udligningsstøtte til bananproducenter i regnskabsårene 1995 og 1996, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola, P. Jann, S. von Bahr (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 19. juni 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes i det hele.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. juli 2003

i sag C-457/00, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Statsstøtte — støtte til den belgiske Verlipack-koncern — emballageglas sektoren«)

(2003/C 200/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-457/00, Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx, bistået af advokats J.-M. De Backer, G. Vandersanden og L. Levi) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld- mægtiget: G. Rozet), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2001/856/EF af 4. oktober 2000 om statsstøtte til Verlipack — Belgien (EFT L 320, s. 28), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, C.W.A. Timmermans, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr (refererende dommer); general-advokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 3. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 45 af 10.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 10. juli 2003

i sag C-472/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Fresh Marine Company A/S (¹)

(»Appel — Fællesskabets ansvar uden for kontrakt — midlertidig antidumping- og udligningstold på importen af opdrættede atlantehavslaks med oprindelse i Norge«)

(2003/C 200/05)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-472/00 P, Kommissionen for De Europæiske Fælles- skaber (befuld- mægtigede: V. Kreuschitz og S. Meany, bistået af barrister N. Khan), angående appel af dom afsagt den 24. oktober 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i sag T-178/98, Fresh Marine mod Kommissionen (Sml. II, s. 3331), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Fresh Marine Company A/S, Trondheim (Norge), ved advokats J.-F. Bellis og B. Servais, og med valgt adresse i Luxembourg, Fresh Marine Company A/S, Trondheim (Norge) (advokater: J.-F. Bellis og B. Servais), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelings- formændene J.-P. Puissochet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, V. Skouris, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og A. Rosas; gene- raladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 10. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen og kontraappellen forkastes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler omkost- ningerne i forbindelse med appellen.
- 3) Fresh Marine Company A/S betaler omkostningerne i forbin- delse med kontraappellen.

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 3. juli 2003

i de forenede sager C-83/01 P, C-93/01 P og C-94/01 P:
Chronopost m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — statsstøtte — postsektoren — offentlig virksomhed, der har fået overdraget at udføre en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse — logistisk og forretningsmæssig bistand ydet til et datterselskab, der driver virksomhed på et ikke-monopoliseret område — statsstøttebegrebet — princippet om en privat erhvervsdrivende, som handler under sædvanlige markedsbetingelser«)

(2003/C 200/06)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-83/01 P, C-93/01 P og C-94/01 P, Chronopost SA, Issy-les-Moulineaux (Frankrig), (advokater: V. Bouaziz Torron og D. Berlin) (sag C-83/01 P), LaPoste, Boulogne-Billancourt (Frankrig) (advokat: H. Lehman) (sag C-94/01 P), Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og F. Million) (sag C-93/01 P), angående appel af dom afsagt den 14. december 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-613/97, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4055, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de øvrige parter i appelsagen: Union française de l'express (Ufex), Roissy-en-France (Frankrig), DHL International, Roissy-en-France, Federal express international (Frankrig) SNC, Gennevilliers (Frankrig), CRIE SA Asnières (Frankrig) (advokater: E. Morgan de Rivery og J. Derenne) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet og M. Wathelet (refererende dommer) samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 3. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 14. december 2000 i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen (sag T-613/97) ophæves.

- 2) Sagen hjemvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 150 af 19.5.2001
EFT C 134 af 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 10. juli 2003

i sag C-87/01 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE) ⁽¹⁾

(Appel — Kommissionens beslutning om at foretage modregning mellem to fordringer, der er omfattet af forskellige retsordener — modregning i strid med bestemmelserne i national ret, der gælder for den ene af disse fordringer — ulovlighed)

(2003/C 200/07)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-87/01 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Oliver og H.M.H. Speyart), angående appel af dom afsagt den 14. december 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-105/99, CCRE mod Kommissionen (Sml. II, s. 4099), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), Paris (Frankrig) (befuldmægtigede: F. Herbert og F. Renard), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, V. Skouris, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 10. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Dommen, der er afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 14. december 2000, CCRE mod Kommissionen (sag T-105/99), ophæves.

- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning i dens skrivelse af 15. februar 1999 om at foretage modregning over for Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE) af deres gensidige fordringer annulleres.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler de omkostninger, der er afholdt af den selv og af Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE) såvel i første instans som under appellen.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 12. juni 2003

i sag C-148/01, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — tillægsafgift på mælk — morarenter — påstand om delvis annullation af beslutning 2001/137/EF«)

(2003/C 200/08)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-148/01, Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: V. Kontolaimos og C. Tsiavou) støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og M. Lumma) og af Kongeriget Spanien (befuldmægtigede: først M. López-Monís Gallego, derefter S. Ortiz Vaamonde) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Condou-Durande), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2001/137/EF af 5. februar 2001 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 50, s. 9), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 12. juni 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning 2001/137/EF af 5. februar 2001 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering, annulleres, for så vidt som den over for Den Helleniske Republik foretager en finansiel korrektion for morarenter på grund af for sen betaling af tillægsafgiften for produktionsåret 1995/1996, som blev beregnet for perioden fra februar 1997 til december 2000.

- 2) Den Helleniske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 173 af 16.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. juli 2003

i sag C-156/01, R.P. van der Duin mod Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA, og Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA mod T.W. van Wegberg-van Brederode (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep) (¹)

(»Social sikring — pensionister eller rentemodtagere og deres familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, der udbetaler pensionen eller renten — udgifter til lægebehandling i den medlemsstat, der udbetaler pensionen eller renten — betingelser for at påtage sig at afholde udgifterne — den kompetente medlemsstat og den kompetente institution — artikel 21, 22, 28 og 31 i forordning (EØF) nr. 1408/71«)

(2003/C 200/09)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-156/01, angående en anmodning, som Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, R.P. van der Duin mod Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA, og Onderlinge Waarborgmaatschappij ANOZ Zorgverzekeringen UA mod T.W. van Wegberg-van Brederode, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 21, artikel 22, stk. 1, litra c), artikel 28 og 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 3. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, skal fortolkes således, at den ligeledes finder anvendelse på en pensionist eller rentemodtager eller på dennes familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, der udbetaler den pågældende pension eller rente, og som i den anledning efter at være blevet registreret ved bopælsstedets institution er omfattet af ordningen i forordningens artikel 28, når disse socialt sikrede ønsker at rejse til den medlemsstat, der udbetaler pensionen eller renten, for dér at få lægelig behandling.
- 2) Den institution, der er kompetent til at meddele den forhåndstilladelse, der er omhandlet i nævnte artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), når anmodningen om tilladelse hidrører fra socialt sikrede, der befinder sig i en sådan situation, er institutionen på det sted, hvor de pågældende er bosat.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 10. juli 2003

i sag C-165/01, Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich mod Europäische Gemeinschaften, Kommission der Europäischen Gemeinschaften (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber — Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — lokalt ansatte — Kommissionens repræsentation i Østrig — anvendelse af nationale bestemmelser vedrørende repræsentation og varetagelse af arbejdstagernes interesser«)

(2003/C 200/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-165/01, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich mod Europäische Gemeinschaften, Kommission der Europäischen Gemeinschaften, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9 og af bilag II i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt af artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias,

afdelingsformændene M. Wathelet, R. Schintgen (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans, samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann og V. Skouris, F. Macken og N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionsssekretær M.-F. Contet, den 10. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i artikel 9 og i bilag II til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt bestemmelserne i artikel 79 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i fællesskaberne skal fortolkes således, at de er til hinder for, at den østrigske lovgivning om virksomhedernes organisation, som omhandlet i del II i Bundesgesetz betreffend die Arbeitsverfassung (Arbeitsverfassungsgesetz) (forbundslov om arbejdsforhold og organisation i virksomheder) af 13. december 1973, finder anvendelse på de lokalt ansatte ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers repræsentation i Wien.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 19. juni 2003

i sag C-467/01, Ministero delle Finanze mod Eribrand SpA, tidligere Eurico Italia SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'Appello di Genova) (¹)

(»Eksportrestitutioner — artikel 47 og 48 i forordning (EØF) nr. 3665/87 — indrømmelse af forlænget frist«)

(2003/C 200/11)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-467/01, angående en anmodning, som Corte d'appello di Genova (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ministero delle Finanze mod Eribrand SpA, tidligere Eurico Italia SpA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 47 og 48 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/94 af 26. juli 1994 (EFT L 191, s. 5), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 19. juni 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutter for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/94 af 26. juli 1994, fastsætter ingen grænse for varigheden af de forlængede frister, der kan indrømmes eksportøren i medfør af forordningens artikel 47, stk. 4. Det påhviler de kompetente nationale myndigheder at fastsætte varigheden af disse frister i forhold til de specifikke omstændigheder i hver enkelt sag, hvorved de navnlig skal tage hensyn til den umage, som den eksportør har gjort sig, der ansøger om forlænget frist, arten af de vanskeligheder, som han står overfor, og den tid, som med rimelighed vil være nødvendig for at overvinde disse vanskeligheder.
- 2) Eksportøren kan for den nationale domstol ikke direkte gøre gældende, at han har ret til en forlænget frist af en vis varighed. Han skal imidlertid have ret til ved en domstol at anlægge sag til prøvelse af de kompetente nationale myndigheders afgørelse i henhold til artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 3665/87, som ændret ved forordning nr. 1829/94. Det tilkommer medlemsstaterne i deres retsorden, under overholdelse af principperne om effektivitet og om ækvivalens som fastlagt i fællesskabsretten, at fastsætte betingelserne og de nærmere regler for denne domstolsprøvelse.

(¹) EFT C 44 af 16.2.2002.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. marts 2003 af Sozialgericht Stuttgart i sagen Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH mod Bundesrepublik Deutschland, som repræsenteret ved Bundesversicherungsamt.

(Sag C-193/03)

(2003/C 200/12)

Ved kendelse afsagt den 19. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. maj 2003, har Sozialgericht Stuttgart i sagen Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH mod Bundesrepublik Deutschland, som repræsenteret ved Bundesversicherungsamt, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 34 i forordning (EØF) nr. 574/72 (¹) til hinder for, at institutionen ved anvendelsen af § 13, stk. 3, i SBG V følger en administrativ praksis, hvorefter der under henvisning til lignende bestemmelser om betaling af småbeløb foretages refusion af udgifter, der er afholdt til lægebehandling i en anden medlemsstat, med et fast beløb?

(¹) EFT L 74 af 27.3.1972, s. 1.

Sag anlagt den 13. maj 2003 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-199/03)

(2003/C 200/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Irland ved D.J. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af P. Gallagher, SC, og barrister P. McGarry, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen antages til realitetsbehandling.
- 2) Kommissionens beslutning C(2003) 99 om at nedsætte den støtte, der er tildelt af Den Europæiske Socialfond i medfør af Kommissionens beslutning K(94) 3226 af 29. november 1994 (handlingsprogram for udvikling af menneskelige ressourcer) inden for rammerne af projekt 940002IR1; K(94) 1972 af 29. juli 1994 (handlingsprogram for turisme) inden for rammerne af projekt 940001IR1; K(94) 2613 af 15. november 1994 (handlingsprogram for industriel udvikling) inden for rammerne af projekt 940004IR1, til godkendelse af handlingsprogrammer under mål 1 i Irland, annulleres helt eller delvist, eller i forhold til sådanne perioder eller beløb, som Domstolen måtte fastslå.
- 3) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Sagsøgeren har gjort gældende, at det tydeligt fremgår af den anfægtede beslutning, at Kommissionen åbenbart undlod at tage behørig stilling til det af Irland fremlagte bevismateriale, der utvetydigt godtgjorde, at der faktisk ikke i forhold til projekter, der var berettiget til støtte fra Den Europæiske Socialfond, havde fundet nogen overbetaling eller overfinansiering sted. På grund af en forkert kvalifikation af de handlinger, Irland udførte med henblik på at godtgøre, at der ikke opstod krav om overbetaling eller overfinansiering, og på grund af dens fejlagtige opfattelse af, at det af Irland fremførte bevis på en eller anden måde kunne påvirke de finansielle skemaer, undlod Kommissionen at tage behørig stilling til bevismaterialet og kom frem til forkerte konklusioner på grundlag af visse elementer.

Med sin analyse tilsidesatte Kommissionen sin pligt til — forud for sin påstand om overbetaling og overfinansiering — at tage højde for de støtteberettigede projekters faktiske omkostninger samt den faktiske tilsvarende medfinansiering og de korrekte valutaberegninger fra de irske myndigheders side, før den besluttede, hvorvidt Irland havde tilsidesat den Europæiske Socialfonds finansieringsgrænse på 75 %.

2. Det gøres gældende, at Kommissionens undladelse af at acceptere sagsøgerens forklaringer i dette tilfælde svarer til en tilsidesættelse af en grundlæggende retsregel, der vedrører administrationen af strukturfondene, og af de principper, Kommissionen identificerede inden for rammerne af beslutningen.
 3. Det gøres gældende, at den af Kommissionen valgte tilgangsvinkel er fuldstændig uforholdsmæssig i forhold til det mål, man søgte at opnå, når henses til den vedvarende virkning af de omtvistede projekter og beskaffenheden af modtagerne i projektet. En sådan tilgangsvinkel svarer i realiteten til, at der pålægges en sanktion under omstændigheder, hvor modtageren ikke har gjort sig skyldig i nogen forseelse.
 4. Endelig gøres det gældende, at Kommissionens tilgangsvinkel tilsidesætter retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning.
2. Er det afgørende for klassificeringen, om produktet ifølge brugsanvisningen skal oprøres i vand eller yoghurt? Eller er dets tilstand ved indførslen afgørende?
 3. Såfremt Domstolen antager, at det omhandlede produkt er et lægemiddel, dog således at det fortsat skal betragtes som et levnedsmiddel i de medlemsstater, hvor det hidtil var klassificeret som sådan, opstår der for den forelæggende ret de spørgsmål, som danner grundlag for spørgsmål B VI, sammenholdt med B III; med henvisning til de nævnte spørgsmål anmodes om en besvarelse af disse.
 4. Såfremt »lactobact omni FOS« er et levnedsmiddel (kosttilskud), er der da tale om et nyt levnedsmiddel som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser (EFT L 43, s. 1, herefter »levnedsmiddelforordningen«)? Hvordan er forholdet mellem de forskellige retsgrundlag?

B Såfremt de ovenfor i punkt A anførte (klassificerings)spørgsmål — som hidtil — ikke skal afgøres af EF-Domstolen, men af de nationale retter, anmodes samtidig om bidrag til at kunne foretage en korrekt vurdering af de under punkt A 2 anførte spørgsmål ud fra en fællesskabsretlige betragtning, i det omfang fællesskabsretten har betydning for disse.

Der opstår endvidere følgende spørgsmål:

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. maj 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i forvaltningsretssagen HLH Warenvertriebs GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland, intervenient: det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen

(Sag C-211/03)

(2003/C 200/14)

Ved kendelse afsagt den 7. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. maj 2003, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i forvaltningsretssagen HLH Warenvertriebs GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland, intervenient: det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A 1. Er det omtvistede produkt

»Lactobact omni FOS«

et levnedsmiddel (eventuelt et kosttilskud) eller et lægemiddel? Er denne konstatering bindende i samtlige medlemsstater?

I a) Skal en klassificering af det omtvistede produkt foretages ifølge artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerikkerhed, EFT L 31, s. 1, (herefter »grundforordningen«), eller — efter gennemførelsesperiodens udløb — ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, EFT L 183, s. 51, (herefter »kosttilskudsdirektivet«), og i givet fald ifølge hvilke afsnit af direktivet?

b) Såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), finder anvendelse, opstår der følgende spørgsmål: Er det korrekt, at det ikke længere er afgørende, hvilket (objektivt) formål produktet overvejende har, men at et produkt, der opfylder betingelserne for klassificering både som levnedsmiddel og som lægemiddel, retligt betraget altid — alene — er et lægemiddel? I hvilket omfang er dets art — og det konkrete produkt — herved af betydning?

- II Hvad er definitionen af begrebet »farmakologisk virkning«, der er væsentlig for produktets klassificering — bl.a. ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d)?

Er især betingelsen med hensyn til sundhedsrisiko et led i denne definition?

- III Har den opfattelse, som EF-Domstolen gav udtryk for i dom af 30. november 1983, sag 227/82, van Bennekom, Sml. s. 3883, præmis 39, angående en generel vurdering af vitaminpræparater, at der skal være muligt at indføre et omsætningsegnet produkt, der i fremstillingsmedlemsstaten kan i bringes i omsætning som levnedsmiddel ved meddelelse af en markedsføringstilladelse, selv om produktet i modtagelsesstaten betragtes som lægemiddel, når en markedsføringstilladelse er forenelig med kravene om beskyttelse af sundheden, også for probiotiske produkter som det foreliggende, og fastholder EF-Domstolen sin opfattelse under hensyn til senere fællesskabsret?

- IV a) Såfremt begrebet »sundhedsrisiko« i spørgsmål II eller III eller i forbindelse med anden relevant fællesskabsret, f.eks. artikel 28 og 30 EF, er af betydning, spørges: Skal det såkaldte Upper-Safe-Level lægges til grund, eller skal niveauet sænkes, f.eks. fordi de pågældende stoffer allerede optages gennem næringen, og/eller fordi der — i hvert fald ved længere tids optagelse — kan være behov for at tage hensyn til forskellige forbrugergrupper og deres varierende grad af følsomhed?

- b) Er en — individuel — fastsættelse af et Upper-Safe-Level, og i givet fald domstolens — individuelle — sænkning af niveauet, hvorved der efter national ret alene kan foretages en begrænset efterprøvelse af de fagmyndighedernes skønsmargin, i strid med fællesskabsretten?

- V a) Er det af betydning for muligheden for at kunne markedsføre et produkt som levnedsmiddel (kosttilskud) i Tyskland, der lovligt er markedsført som levnedsmiddel i mindst én anden medlemsstat, at de kompetente tyske myndigheder indholdsmæssigt giver udtryk for, at der »ikke er et ernæringsmæssigt behov« for dette produkt i Tyskland?

- b) I bekræftende fald: Er det skøn, som tilkommer myndigheden i henhold til national ret, og som alene er undergivet en begrænset efterprøvelse ved domstolene, i overensstemmelse med fællesskabsretten?

- VI Såfremt EF-Domstolen besvarer spørgsmålene under punkt III om van Bennekom-dommen bekræftende, og der her i sagen ikke foreligger uforenelighed med kravene til beskyttelsen af sundheden, spørges: Hvorledes kan kravet på meddelelse af en markedsføringstilladelse gennemtvinges? Kan den generelle beslutning ifølge § 47 a i LMBG, som der er ansøgt om,

afslås, uden at det er i strid med fællesskabsretten, fordi der ifølge den tyske klassificeringsordning er tale om et lægemiddel, mens produktet kan bringes i omsætning i fremstillingsmedlemsstaten som levnedsmiddel? Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med artikel 28 og 30 EF, såfremt bestemmelsen i § 47 a LMBG ikke anvendes analogt på sådanne lægemidler? I benægtende fald: Kan den tyske stat fritages fra en eventuel forpligtelse til via de tyske domstole at træffe en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt) uden at handle i strid med fællesskabsretten, idet staten eller den myndighed, der har kompetence med hensyn til levnedsmidler, men ikke lægemidler, fremsætter indsigelse om, at der ikke kan udstedes en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt), da der efter det tyske system er tale om et lægemiddel,

- a) grundet den kompetente myndigheds manglende kompetence til at udstede generelle beslutninger ifølge § 47 a i LMBG også for lægemidler,

- b) som følge af manglende tilladelse til markedsføring som lægemiddel?

- VII For det tilfælde, at det omhandlede produkt henset til EF-Domstolens besvarelse skal betragtes som levnedsmiddel (evt. også som kosttilskud), men slet ikke som lægemiddel, opstår der spørgsmål om anvendeligheden af levnedsmiddelforordningen, der har forrang i forhold til § 47 a i LMBG, og herunder om denne anvendelighed udelukker retsbeskyttelsesinteressen i det foreliggende søgsmål. Retten spørger derfor:

Hvorledes skal udtrykket »som ikke hidtil har været anvendt ... i nævneværdigt omfang« i levnedsmiddelforordningens artikel 1, stk. 2, fortolkes? Er det tilstrækkeligt, at et probiotikum, kaldet Ecologic 316, som svarer til det omtvistede produkt, i det nederlandske Statstidende af 16. februar 1995 blev erklæret handelsegnet, og at det fremgår af faktura af 20. maj 1996, at sagsøgeren modtog en leverance af Ecologic 326, eller hvilke betingelser skal mindst være opfyldt for at kunne antage, at anvendelsen hidtil har haft et nævneværdigt omfang i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i levnedsmiddelforordningens artikel 1, stk. 2? Hvortil refererer udtrykket »ikke hidtil«?

- VIII Såfremt EF-Domstolen ikke selv besvarer de under punkt A anførte spørgsmål, kan den nationale ret da forelægge spørgsmål om klassificering af produkter eller naturvidenskabelige eller metodiske spørgsmål for Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, og i hvilket omfang er dennes afgørelser i givet fald bindende for den nationale ret? Findes der en adgang til efterprøvelse (evt. en efterprøvelsespligt) for så vidt angår afgørelserne alene for Fællesskabets retsinstanter eller tillige gennem den forelæggende nationale ret?

Sag anlagt den 21. maj 2003 af Den Europæiske Centralbank mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-220/03)

(2003/C 200/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. maj 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Den Europæiske Centralbank ved Chiara Zilioli, chef for Den Europæiske Centralbanks Afdeling for Fællesskabsret, og Martin Benisch, Senior Legal Counsel ved samme afdeling, bistået af Hans-Georg Kamann og Martin Selmejr, og med valgt adresse i Luxembourg.

Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at artikel 8, stk. 1, i aftalen mellem Forbundsrepublikken Tysklands regering og Den Europæiske Centralbank om Den Europæiske Centralbanks hjemsted⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter skal fortolkes således, at Forbundsrepublikken Tyskland efter disse bestemmelser er forpligtet til at tilbagebetale Den Europæiske Centralbank den omsætningsafgift, der er indeholdt i priserne for leveringer og andre ydelser, som Den Europæiske Centralbank indkøber eller bestiller til tjenestebrug, såfremt den afgift, der skal betales herfor, overstiger 50 tyske mark pr. transaktion og faktisk er betalt af Den Europæiske Centralbank. Denne restitutionspligt omfatter de beløb i omsætningsafgift, som er særskilt faktureret af Den Europæiske Centralbank, og alle de øvrige beløb i omsætningsafgift, som kan godtgøres at være indeholdt i de priser, der er betalt af Den Europæiske Centralbank, eller som ud fra et kyndigt regnskabsmæssigt skøn må antages at være det.
2. Forbundsrepublikken Tyskland er som følge heraf i henhold til artikel 8, stk. 1, i aftalen mellem Forbundsrepublikken Tysklands regering og Den Europæiske Centralbank om Den Europæiske Centralbanks hjemsted, jf. artikel 3, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, forpligtet til at tilbagebetale Den Europæiske Centralbank følgende beløb i omsætningsafgift:
 - a) 7 678 347,62 EUR for den omsætningsafgift, som er indeholdt i leje for lejemålet Kaiserstraße 29 (Eurotower)
 - b) 33 255,23 EUR for den omsætningsafgift, som er indeholdt i de øvrige omkostninger for lejemålet Kaiserstraße 29 (Eurotower)
 - c) 1 115 675,75 EUR for den omsætningsafgift, som er indeholdt i leje for lejemålet Neue Mainzer Straße/Junghofstraße (Eurotheum)
 - d) 1 892 434,00 EUR for den omsætningsafgift, som er indeholdt i betalinger for bygge- og planlægningsarbejder i forbindelse med indretningen af lejemålet Neue Mainzer Straße/Junghofstraße (Eurotheum).
3. Forbundsrepublikken Tyskland er som følge heraf forpligtet til også at tilbagebetale Den Europæiske Centralbank følgende beløb i omsætningsafgift:
 - a) den omsætningsafgift, som er indeholdt i de øvrige omkostninger for lejemålet Kaiserstraße 29 (Eurotower), for så vidt de ikke er medtaget i punkt 2 b)
 - b) den omsætningsafgift, som er indeholdt i de øvrige omkostninger for lejemålet Neue Mainzer Straße/Junghofstraße (Eurotheum).
4. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den Europæiske Centralbank gør gældende, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat artikel 8, stk. 1, i aftalen om Den Europæiske Centralbanks hjemsted, jf. artikel 3, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, i protokollen om De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter af 8. april 1965⁽²⁾. Ifølge disse bestemmelser er Den Europæiske Centralbank fritaget for betaling af al omsætningsafgift, der er indeholdt i de priser for leveringer og ydelser, som Centralbanken betaler til tjenestebrug.

Selv om momsfrigtagelsen er direkte anvendelig i fællesskabsretten, pålægges Den Europæiske Centralbank betaling af en omsætningsafgift i Tyskland — der kan godtgøres at være indirekte opkrævet — for leje af bygninger til tjenestebrug og for andre hermed forbundne ydelser såsom ombygning og rengøring. Hidtil har de tyske skatte- og afgiftsmyndigheder nægtet at tilbagebetale denne indirekte opkrævede omsætningsafgift.

⁽¹⁾ BGBl. 1998 II, s. 2744.

⁽²⁾ JO 1967 nr. 152, s. 13, som ændret ved Amsterdamtraktaten af 2.10.1997, EFT 1997 C 340, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 2003 af Bundesverwaltungsgericht i forvaltningsretssagen Mehmet Sedef mod Freie und Hansestadt Hamburg, procesdeltager: det offentlige repræsentant ved Bundesverwaltungsgericht

(Sag C-230/03)

(2003/C 200/16)

Ved kendelse afsagt den 18. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. maj 2003, har Bundesverwaltungsgericht i forvaltningsretssagen Mehmet Sedef mod Freie und Hansestadt Hamburg, procesdeltager: det offentlige repræsentant ved Bundesverwaltungsgericht, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 6, stk. 1, tredje led, og artikel 6, stk. 2, i afgørelse nr. 1/80 truffet den 19. september 1980 af det associeringsråd, der er oprettet ved associeringsaftalen mellem EØF og Tyrkiet (herefter »afgørelse nr. 1/80«), fortolkes således, at en tyrkisk arbejdstager, der siden 1977 i mere end 15 år har haft lovlig beskæftigelse, for hvilken der ikke kræves arbejdstilladelse, ved skiftende arbejdsgivere inden for den til en medlemsstats lovlige arbejdsmarked henhørende skibsfart, og som i denne periode opfyldte betingelserne i artikel 6, stk. 1, første led, i afgørelse nr. 1/80, krav på opholdstilladelse, når hans beskæftigelse inden for skibsfarten — ud over flere afbrydelser på grund af sygdom og uforskyldte arbejdsløshedsperioder, der er behørigt konstateret af de kompetente myndigheder — i perioden mellem to ansættelsesforhold var afbrudt 17 gange i et tidsrum på mellem en og halvfjerds dage (i alt ca. 13 måneder), og når den tyrkiske arbejdstager ifølge sine egne oplysninger tilbragte perioderne med længerevarende afbrydelser hos sin familie i Tyrkiet, uden at der i denne forbindelse er konstateret, at der er tale om uforskyldt arbejdsløshed? Er det i denne forbindelse af betydning, om sådanne afbrydelser er almindelige inden for erhvervet (her sømandserhvervet)?
2. Forudsætter krav om meddelelse af opholdstilladelse i henhold til artikel 6, stk. 1, tredje led, i afgørelse nr. 1/80, at den tyrkiske arbejdstager forinden har opfyldt betingelserne i artikel 6, stk. 1, andet led, i afgørelse nr. 1/80? Kommer det i denne forbindelse an på, om skiften af arbejdsgiver inden udløbet af tre år er almindeligt inden for erhvervet (her sømandserhvervet)?

Appel iværksat den 27. maj 2003 af Comunità Montana Valnerina til prøvelse af dom afsagt den 13. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-340/00, Comunità Montana della Valnerina, støttet af Den Italienske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-240/03 P)

(2003/C 200/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. maj 2003 iværksat appel af Comunità Montana Valnerina, ved avvocati Paolo De Caterini, Emilio Cappelli og Andrea Bandini, til prøvelse af dom afsagt den 13. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-340/00, Comunità Montana della Valnerina, støttet af Den Italienske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- den »ophævelse« af »Route des Sentiers« position, som blev fastslået af Retten i Første Instans i den anfægtede dom, stadfæstes under alle omstændigheder,
- førsteinstansens dom annulleres for resten, idet der afsiges en endelig dom i sagen, som annullerer Kommissionens beslutning (EF) nr. 2388 af 14. august 2000 i sin helhed,
- der træffes afgørelse om sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at dommen afsagt af Retten i Første Instans er forbundet med følgende mangler:

- manglende stillingtagen til et af sagens anbringender
- tilsidesættelse og forkert anvendelse af proportionalitetsprincippet
- tilsidesættelse og forkert anvendelse af artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88 samt af de i Kommissionens beslutning nr. 3182/93 fastsatte bestemmelser
- tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. november 2002 af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia i sagen Dr. Giorgio Emanuele Mauri mod Ministero della Giustizia

(Sag C-250/03)

(2003/C 200/18)

Ved kendelse afsagt den 13. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. juni 2003, har Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia, III. afdeling, i sagen Dr. Giorgio Emanuele Mauri mod Ministero della Giustizia (justitsministeriet) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal de traktatbestemmelser, som De Europæiske Fællesskabers Domstol anser for at være garant for de fællesskabsretlige principper om fri konkurrence og forbud mod forskelsbehandling, fortolkes således, at fællesskabsretten er til hinder for den nationale lovgivning i Italien, navnlig art. 22 i R.D.L. af 27. november 1933, nr. 1578, hvorefter udøvelsen af erhvervet som advokat er betinget af, at den pågældende forinden har bestået en statsautoriseret eksamen, idet man ved bedømmelsen af kandidaternes egenskaber og faglige kvalifikationer tillægger det lokale advokatråd, som er sammensat af advokater, der allerede driver virksomhed på det pågældende geografiske område, en betydelig kompetence?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. juni 2003 af Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Ministre de l'économie mod Millenium Pharmaceuticals Inc., et amerikansk selskab, tidligere Cor Therapeutics Inc.

(Sag C-252/03)

(2003/C 200/19)

Ved dom afsagt den 3. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. juni 2003, har Cour administrative (Storhertugdømmet Luxembourg) i sagen Ministre de l'économie (økonomiministeren) mod Millenium Pharmaceuticals Inc., et amerikansk selskab, tidligere Cor Therapeutics Inc., forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Udgør en markedsføringstilladelse, der er udstedt af de schweiziske myndigheder, en første tilladelse til markedsføring i

Fællesskabet i henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1768/92⁽¹⁾ af 18. juni 1992 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler?

(¹) EFT L 182 af 2.7.1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. april 2003 af Bundesfinanzhof i sagen CLT-UFA SA mod Finanzamt Köln-West

(Sag C-253/03)

(2003/C 200/20)

Ved kendelse afsagt den 1. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. juni 2003, har Bundesfinanzhof i sagen CLT-UFA SA mod Finanzamt Köln-West forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal EF-traktatens artikel 52, sammenholdt med artikel 58, fortolkes således, at det er i strid med retten til fri etablering, såfremt der af det overskud, som et udenlandsk EU-kapitalselskab i 1994 optjente i en filial i Tyskland, opkræves en tysk selskabsskat med 42 % (den såkaldte driftsstedsskattesats), selv om
 - overskuddet alene ville være blevet pålagt tysk selskabsskat med 33,5 %, såfremt det var optjent af det udenlandske EU-kapitalselskabs datterkapitalselskab, som var ubegrænset selskabsskattepligtigt i Tyskland, og overskuddet fuldt ud var blevet udloddet til moderselskabet inden den 30. juni 1996,
 - overskuddet ganske vist i første omgang ville være blevet pålagt tysk selskabsskat med 45 %, såfremt datterkapitalselskabet havde ladet det forblive i selskabet indtil den 30. juni 1996, men selskabsskattebyrden efterfølgende ville være blevet nedsat til 30 % af overskuddet, såfremt det fuldt ud blev udloddet efter den 30. juni 1996?
2. Kræves det, at driftsstedsskattesatsen for det omtvistede år nedsættes til 30 %, såfremt den er i strid med EF-traktatens artikel 52, sammenholdt med artikel 58, for at afhjælpe denne retsstridighed?

Sag anlagt den 16. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-255/03)

(2003/C 200/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. juni 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C.-F. Durand og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab ved at opretholde retsforskrifter, hvorefter »le label de qualité wallon« (det wallonske kvalitetsmærke) kun tildeles produkter af en bestemt kvalitet, som er fremstillet eller forarbejdet i Wallonien.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De retsforskrifter, som den wallonske regering har vedtaget, hvorefter betegnelsen »label de qualité wallon« kun kan tildeles produkter, der overholder visse kvalitetskriterier, og som er fremstillet eller forarbejdet i Wallonien, er i strid med artikel 28 EF, idet de udgør foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner. Selv om den belgiske regering har forpligtet sig til at ændre nævnte retsforskrifter, var disse stadig i kraft ved udløbet af fristen fastsat i den begrundede udtalelse.

Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark

(Sag C-259/03)

(2003/C 200/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. juni 2003 anlagt sag mod Kongeriget Danmark af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H.P. Hartvig, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at Kongeriget Danmark
 - ved ikke at have fastsat de nærmere regler for udnyttelsen af de kvoter, som Danmark var blevet tildelt,
 - ved ikke at have sikret overholdelse af EF-retsforskrifterne om bevarelse af fiskeressourcerne

gennem overvågning af fiskeriet, gennem et passende tilsyn med landinger og registrering af fangster og gennem strafferetlig eller administrativ forfølgning af dem, der var ansvarlige for overfiskningen,

- ved ikke at have udstedt foreløbigt forbud mod fiskeri fra fiskerfartøjer, der førte dansk flag eller var registreret i Danmark, når den tildelte kvote måtte anses for at være opbrugt, har misligholdt sine forpligtelser, dels i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 170/83⁽¹⁾, senere erstattet af artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92⁽²⁾, dels i henhold til artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2241/87⁽³⁾, senere erstattet af artikel 2 og 31 i forordning (EØF) nr. 2847/93⁽⁴⁾ samt i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EØF) nr. 2241/87, senere erstattet af artikel 21, stk. 1 og 2, i forordning (EØF) nr. 2847/93.

2. Kongeriget Danmark tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 og artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 samt tillige af artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2241/87 og artikel 2 og 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93.

Den danske regering har erkendt, at der for visse bestande har været en større overskridelse af de for årene 1990, 1991, 1992 og 1994 tildelte kvoter. Den foretagne overvågning af fiskeriaktiviteterne og de trufne foranstaltninger vedrørende forvaltningen af og kontrollen med disse aktiviteter har efter Kommissionens opfattelse været utilstrækkelige.

De danske myndigheder har desuden i visse tilfælde undladt at indlede strafferetlig forfølgning af de ansvarlige for ikke-overholdelse af reglerne om kontrol og bevarelse.

- Tilsidesættelse af artikel 11, stk. 1 og 2, i Rådets førnævnte forordning nr. 2241/87 og artikel 21, stk. 1 og 2, i Rådets ligeledes førnævnte forordning nr. 2847/93.

Kvotoverskridelserne skyldes i vidt omfang, som også erkendt af den danske regering, at der er indført fiskestop for sent.

⁽¹⁾ af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, EFT L 24 af 27.1.1983, s. 1.

⁽²⁾ af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur, EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

⁽³⁾ af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri, EFT L 207 af 29.7.1987, s. 1.

⁽⁴⁾ af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.

Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark

(Sag C-260/03)

(2003/C 200/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. juni 2003 anlagt sag mod Kongeriget Danmark af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H.P. Hartvig, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at Kongeriget Danmark
 - ved ikke at have fastsat de nærmere regler for udnyttelsen af de kvoter, som Danmark var blevet tildelt,
 - ved ikke at have sikret overholdelse af EF-retsfor skrifterne om bevarelse af fiskeressourcerne gennem overvågning af fiskeriet, gennem et passende tilsyn med landinger og registrering af fangster og gennem en strafferetlig eller administrativ forfølgning af dem, der var ansvarlige for overfiskningen,
 - ved ikke at have udstedt foreløbigt forbud mod fiskeri fra fiskerfartøjer, der førte dansk flag eller var registreret i Danmark, når den tildelte kvote måtte anses for at være opbrugt, har misligholdt sine forpligtelser dels i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92⁽¹⁾ dels i henhold til artikel 2, 21, stk. 1 og 2 og 31 i forordning (EØF) nr. 2847/93⁽²⁾.
2. Kongeriget Danmark tilpligtes at afholde sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Disse svarer i det væsentlige til de i stævningen i sag C-259/03⁽³⁾ anførte vedrørende overskridelser af fiskekvoter og utilstrækkelige kontrolforanstaltninger i den forbindelse for årene 1990 til 1992 og 1994.

⁽¹⁾ af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur, EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ Jfr. s. 13 i dette nummer af Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. maj 2003 af Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Allevamenti Associati Srl mod Regione Emilia Romagna og AGEA og Latteria Sociale Moderna S.c.a.r.l.

(Sag C-261/03)

(2003/C 200/24)

Ved kendelse afsagt den 6. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. juni 2003, har Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Allevamenti Associati Srl mod Regione Emilia Romagna og AGEA og Latteria Sociale Moderna S.c.a.r.l. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal forordning (EØF) nr. 3950/92⁽¹⁾ af 28. december 1992 [og navnlig artikel 1, 2 og artikel 9, litra g)], og forordning (EØF) nr. 536/93⁽²⁾ af 9. marts 1993 (og navnlig artikel 1, 2 og 3) fortolkes således, at en producents overdragelse af mælkemængder til tredjemand, uden at ejendomsretten overdrages, til gennemførelse af en aftale om behandling af den producerede mælk og forarbejdning af den til ost, smør og kærnemælk mod betaling af et beløb for den pågældende tjenesteydelse skal kvalificeres som en »leverance« eller som et »direkte salg« i relation til fastlæggelsen af mælkekvoterne og opkrævningen af tillægsafgiften?

⁽¹⁾ EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 57 af 10.3.1993, s. 12.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. maj 2003 af Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Latteria Sociale Moderna mod AIMA og Servizio Provinciale Agricoltura di Regio Emilia og mod Regione Emilia Romagna og mod AGEA og mod Allevamenti Associati Srl

(Sag C-262/03)

(2003/C 200/25)

Ved kendelse afsagt den 6. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. juni 2003, har Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, Parma Afdeling, i sagen Latteria Sociale Moderna mod AIMA og Servizio Provinciale Agricoltura di Regio Emilia og mod Regione Emilia Romagna og mod AGEA og mod Allevamenti Associati Srl forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal forordning (EØF) nr. 3950/92 ⁽¹⁾ af 28. december 1992 [og navnlig artikel 1, 2 og artikel 9, litra g)], og forordning (EØF) nr. 536/93 ⁽²⁾ af 9. marts 1993 (og navnlig artikel 1, 2 og 3) fortolkes således, at en producents overdragelse af mælke-mængder til tredjemand, uden at ejendomsretten overdrages, til gennemførelse af en aftale om behandling af den producerede mælk og forarbejdning af den til ost, smør og kærnemælk mod betaling af et beløb for den pågældende tjenesteydelse skal kvalificeres som en »leverance« eller som et »direkte salg« i relation til fastlæggelsen af mælkekvoterne og opkrævningen af tillægsafgiften?

⁽¹⁾ EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 57 af 10.3.1993, s. 12.

Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-263/03)

(2003/C 200/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. juni 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky, Klaus Wiedner og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 28, idet gældende fransk lovgivning bevirker, at indførsel af lægemidler fra andre medlemsstater i Den Europæiske Union, der er identiske med lægemidler, der allerede er godkendt i Frankrig (parallelimport), undergives urimelige betingelser, navnlig for så vidt angår den skønsmæssige kompetence, der er tillagt administrationen, og fraværet af frister inden for hvilke administrationen skal træffe afgørelse.
- 2) Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede situation er i det væsentlige et resultat af, at der ikke findes en særlig godkendelsesprocedure i forbindelse med parallelimport af lægemidler til det franske område. Den generelle forudgående godkendelsesprocedure for import af lægemidler, der således finder anvendelse, udgør en hindring for indførslen og er en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, eftersom den overlader administrationen et for vidtgående skøn og ikke forpligter den

til at træffe afgørelse inden for en kort og klart defineret frist. I forbindelse med parallelimport af lægemidler går denne hindring klart videre end nødvendigt med henblik på beskyttelse af folkesundheden.

Sag anlagt den 17. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-264/03)

(2003/C 200/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. juni 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky, Klaus Wiedner og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 92/50/EØF ⁽¹⁾, nærmere bestemt dets artikel 8 og 9, samt i henhold til artikel 49 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ved i artikel 4 i lov af 12. juli 1985 at forbeholde hvervet som delegeret ordregivende myndighed for franske juridiske personer, der er opført på en udtømmende liste.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den omstændighed, at hvervet som delegeret ordregivende myndighed forbeholdes visse franske juridiske personer, er en tilsidesættelse af direktiv 92/50 EØF og en hindring af den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til traktatens artikel 49, som ikke er berettiget i medfør af undtagelsen i traktatens artikel 45.

Fuldmagt til at fungere som ordregivende myndighed er nemlig en offentlig tjenesteydelsesaftale, som omhandlet i artikel 1, litra a), i direktiv 92/50/EØF. Desuden falder hverv, der udøves i henhold til fuldmagt, ind under kategori 12 i bilag I A, med undtagelse af fuldmagter, der udelukkende eller hovedsagelig vedrører repræsentationshverv, således at de franske bestemmelser ikke er i overensstemmelse med direktivets artikel 8. Hverv, der udøves i henhold til fuldmagt, og som udelukkende eller hovedsagelig vedrører repræsentationshverv, henhører under direktivets bilag I B, således at de franske bestemmelser heller ikke er i overensstemmelse med direktivets artikel 9.

For det andet er den omstændighed, at hvervet som delegeret ordregivende myndighed udelukkende forbeholdes de juridiske personer, der opregnes i artikel 4 i lov af 12. juli 1985 om offentlige ordregivende myndigheder og deres forhold til private bygherrer, med senere ændringer, en begrænsning af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser. En sådan begrænsning kan hverken være berettiget i henhold til artikel 45, da de overdragne hverv ikke omfatter deltagelse, selv lejlighedsvis, i udøvelsen af offentlig myndighed, eller af artikel 46, da hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed ikke kan gælde i dette tilfælde.

(¹) Rådets direktiv 92/50/EØF af 18.6.1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1).

Sag anlagt den 18. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-266/03)

(2003/C 200/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. juni 2003 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Schmidt og W. Wils, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås i medfør af artikel 226, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10 EF og Rådets forordning (EØF) nr. 3921/91 af 16. december 1991 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern godstransport og personbefordring ad indre vandveje i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende (¹), samt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1356/96 af 8. juli 1996 om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport (²), idet det individuelt har forhandlet, indgået, ratificeret og sat bilaterale aftaler i kraft vedrørende skibsfart ad indre vandveje med Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik, Rumænien og Polen, og idet det har nægtet at opsiges dem.
2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat Fællesskabets enekompetence i henhold til retspraksis i AETR-dommen (sag 22/70, dom af 31.3.1971), idet det har

forhandlet, indgået, ratificeret og sat bilaterale aftaler i kraft vedrørende skibsfart ad indre vandveje med Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik, Rumænien og Polen, hvilket berører de fællesskabsretlige bestemmelser, som er vedtaget af Fællesskabet i Rådets forordning (EØF) nr. 3921/91 af 16. december 1991 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern godstransport og personbefordring ad indre vandveje i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende. Ifølge artikel 7 i disse aftaler kan transportører fra de pågældende tredjelande nemlig ved hjælp af en særlig tilladelse få adgang til cabotage i Luxembourg.

- Storhertugdømmet Luxembourg har ikke opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 10 EF, idet det har forhandlet, indgået, ratificeret og sat de omhandlede bilaterale aftaler i kraft vedrørende skibsfart ad indre vandveje med Den Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik, Rumænien og Polen, efter at Rådet har givet Kommissionen et forhandlingsmandat med henblik på at forhandle en aftale mellem EØF på den ene side og Polen samt de stater, der har tiltrådt Donau-konventionen (Ungarn, Tjekslovakiet, Rumænien, Bulgarien, det tidligere USSR, det tidligere Jugoslavien og Østrig) på den anden side.
- De bilaterale aftaler, som Storhertugdømmet Luxembourg har indgået, er uforenelige med Rådets forordning (EF) nr. 1356/96 af 8. juli 1996 om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport. De polske, rumænske, tjekkiske og slovakiske skibsførere samt virksomheder fra disse lande, der driver skibsfart, som i medfør af de omhandlede bilaterale aftaler kan opnå tilladelse til at gennemføre transport mellem Luxembourg og de øvrige medlemsstater, opfylder ikke de betingelser, der er fastsat i denne forordning.

(¹) EFT L 373 af 31.12.1991, s. 1.

(²) EFT L 175 af 13.7.1996, s. 7.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 18. juni 2003 af Cour d'appel du Grand-Duché de Luxembourg, syvende afdeling, i sagen Administration de l'enregistrement et des domaines og Etat du Grand-Duché de Luxembourg mod Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Sag C-269/03)

(2003/C 200/29)

Ved dom afsagt den 18. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. juni 2003, har Cour d'appel du Grand-Duché de Luxembourg, syvende afdeling, i sagen Administration de l'enregistrement et des domaines og Etat du Grand-Duché de Luxembourg mod Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Giver artikel 13, punkt C, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977⁽¹⁾ (77/388/EØF) om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem, en medlemsstat, der har gjort brug af adgangen til at indrømme afgiftspligtige personer ret til at vælge at erlægge afgift i tilfælde af bortforpagtning eller udlejning af fast ejendom, mulighed for at betinge fuldt fradrag for indgående moms af, at der opnås en forudgående godkendelse, der ikke har tilbagevirkende kraft, fra afgiftsmyndighederne?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 23. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-270/03)

(2003/C 200/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. juni 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Luca Visaggio og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽²⁾, idet den i kraft af artikel 30, stk. 4, i lovdekret af 5. februar 1997, nr. 22, som ændret ved lov af 9. december 1998, nr. 426, har tilladt virksomhederne dels at varetage indsamling og transport af eget ufarligt affald som almindelig og sædvanlig aktivitet, uden at der består en pligt til at lade sig indskrive i det nationale register over virksomheder, der forestår bortskaffelse af affald, og dels at transportere deres eget farlige affald, såfremt mængden ikke overstiger 30 kilo og 30 liter om dagen, uden at der består en pligt til at lade sig indskrive i ovennævnte register.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

For så vidt angår ufarligt affald undtager artikel 30, stk. 4, i lovdekretet udtrykkeligt den erhvervsdrivende, der for egen regning indsamler og transporterer ufarligt affald som led i driften af sin specifikke erhvervsvirksomhed, fra forpligtelsen til

at lade sig indskrive i det nationale register over virksomheder, der forestår bortskaffelse af affald.

For så vidt angår farligt affald, der transporteres direkte af dem, der frembringer det, fastsættes ved den samme bestemmelse i det italienske dekret en yderligere undtagelse fra forpligtelsen til at lade sig indskrive i det nævnte register for virksomheder, der transporterer op til 30 liter eller 30 kilo affald om dagen.

Det må således konkluderes, at denne forpligtelse er begrænset til tilfælde, hvor der er tale om indsamling og transport af farligt affald, der ikke indsamles og transporteres af den, der frembringer det, i et omfang, der ikke overstiger en bestemt mængde om dagen, samt tilfælde af indsamling og transport af ufarligt affald, der udføres af tredjemand.

Dette er i åbenbar strid med direktivet. Det fremgår nemlig af direktivets artikel 12, at alle virksomheder, der som erhvervs-mæssig aktivitet varetager indsamling og transport af affald af enhver art, det være sig farligt eller ufarligt affald, skal registreres hos de kompetente myndigheder, såfremt de ikke skal have en egentlig godkendelse.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

Sag anlagt den 21. juni 2003 af Irland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-271/03)

(2003/C 200/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Irland ved D.-J. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af P. Gallagher, SC, og barrister P. McGarry samt J. Buttimore, Office of the Attorney General, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- a) Sagen antages til realitetsbehandling.
- b) Kommissionens beslutning K(2003)1084 om nedsættelse af støtten fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til Global Grant Scheme for Private Sector Tourism and Development, Operational Programme for Tourism (1989-1993), subprogramme 2, i Irland i henhold til Kommissionens beslutning K(89)2258/7 af 21. december 1989, annulleres.
- c) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionens beslutning C(2003)1084 skal annulleres af følgende grunde:

I Kommissionen har anlagt et åbenbar urigtigt skøn eller bedømmelse

- a) De irske myndigheder kan ikke godkende gyldigheden af den ekstrapolationsberegning, som Kommissionen skulle have foretaget (eller: angiveligt har foretaget) og har gjort gældende, at ekstrapolation ikke er en acceptabel metode til fastsættelse af et tilbagebetalingsbeløb i en situation med meget kortsigtede tilskudsordninger, såsom Operational Programme for Tourism (1989-1993). De har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har undladt at anføre det retlige grundlag for ekstrapolationsberegningen, som Kommissionen skulle have foretaget (eller: angiveligt har foretaget).
- b) Kommissionen har lagt sin egen definition/fortolkning af betydningen af ordlyden i artikel 23 i forordning nr. 4253/88⁽¹⁾ til grund, hvorved den skabte mulighed for en udvidelse af sine beføjelser, hvilket er i strid med den udtrykkelige bestemmelse i nævnte artikel, og udgør en åbenbar urigtig vurdering fra Kommissionens side i forbindelse med udøvelsen af skønnet i henhold til forordningens artikel 24.
- c) Det er en åbenbar fejl, at Kommissionen har forsøgt at begrunde, hvorfor den har pålagt Irland sanktioner med en henvisning til dataoplysninger, som blev offentliggjort i 1997 og dermed flere år efter programmets afslutning, samt med henvisning til, at der var tale om en kodificering af en tidligere fastlagt praksis, selv om den pågældende almindelige praksis hverken er fastlagt af Kommissionen eller Den Europæiske Revisionsret i forbindelse med deres opfølgning/overvågning af programmet.
- d) Kommissionen har desuden begået en åbenbar fejl ved at fastslå, at det rapporteringssystem, som de irske myndigheder havde udviklet, var behæftet med fejl eller risici.

II Tilsidesættelse af det grundlæggende princip om gennemførelse af Traktaten

I udøvelsen af sit skøn i henhold til artikel 24 i forordning nr. 4253/88 har Kommissionen anlagt et urigtigt skøn eller begået en retlig fejl, idet den ikke tog hensyn til de grunde, der var anført i ansøgningen. Kommissionens bedømmelse er i strid med bestemmelserne i artikel 23 og 24 i forordning nr. 4253/88.

III Tilsidesættelse af princippet om forbud mod retsreglers tilbagevirkende kraft, retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning.

Anvendelsen af standarder for økonomisk forvaltning med tilbagevirkende kraft og navnlig af udvælgelseskriterier, som

først blev udarbejdet flere år efter afslutningen af de omhandlede projekter under omstændigheder, hvor de fulgte procedurer til enhver tid var i overensstemmelse med den gunstigste praksis på det pågældende tidspunkt og godkendt af Kommissionen, betyder, at Kommissionen anvender fællesskabsretten med tilbagevirkende kraft.

IV Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og/eller principperne vedrørende pålæggelse af sanktioner

Kommissionen havde klart andre alternativer til rådighed end den beslutning, der blev truffet i den foreliggende sag. Kommissionens adfærd står slet ikke i forhold til det tilstræbte mål/resultat, når de omhandlede projekters fortsatte virkning og arten af det begunstigede projekt tages i betragtning. En sådan adfærd bør sanktioneres i en situation, hvor der ikke er ført bevis for, at der er begået fejl fra virksomhedens eller myndighedens side.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19.12.1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1).

Sag anlagt den 24. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-274/03)

(2003/C 200/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. juni 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Georges Zavvos som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), offentliggjort i EF-Tidende L 181 af 20. juli 2000, s. 65-74, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

støttemodtageren, der har behov for beskyttelse i sager, hvor artikel 15 finder anvendelse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 20. juli 2002.

— Retten i Første Instans burde ikke have antaget, at betegnelsen af støttemodtageren som blot »en oplysningskilde« under proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, var til støtte for dens konklusion.

— Retten i Første Instans har med urette undladt at tage hensyn til ordlyden af artikel 14 og 15, som viser, at artikel 15 vedrører støttemodtageres erstatningsansvar.

— Retten i Første Instans har fejlagtigt ikke anerkendt, at dens fortolkning af artikel 15 har som konsekvens, at formålet med denne artikel, nemlig at tilvejebringe retssikkerhed for støttemodtagerne, modarbejdes.

Appel iværksat den 25. juni 2003 af Scott SA til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-366/00, Scott SA, støttet af Den Franske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-276/03 P)

(2003/C 200/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. juni 2003 iværksat appel af Scott SA, Saint-Cloud (Frankrig), ved barristers Sir Jeremy Lever KCMG, QC, og G. Peretz, samt solicitors A. Nourry og R. Griffith, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-366/00, Scott SA, støttet af Den Franske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾.

Retten i Første Instans har med urette lagt til grund, at det forhold, at Kommissionen ikke er »forpligtet« til at »underrette« modtagere om foranstaltninger, der afbryder forældelsesfristen, er relevant for spørgsmålet om, hvorvidt en foranstaltning, som modtageren ikke er underrettet om, kan afbryde forældelsesfristen.

Retten i Første Instans har med urette lagt til grund, at der ved artikel 15 blev indført en ensartet forældelsesfrist, der gælder på samme måde over for den pågældende medlemsstat og »tredjemænd«; subsidiært har den med urette lagt til grund, at et sådant princip indebærer, at den anvendelse af forældelsesreglen, som Scott har påberåbt sig, er udelukket.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans truffene afgørelse, hvorved Retten frifandt Kommissionen for Scotts påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning ⁽²⁾, for så vidt som Scotts påstand er baseret på, at Kommissionen har tilsidesat i forordningens artikel 15, ophæves.
- Beslutningens artikel 2 annulleres, i det omfang den vedrører den påståede støtte ydet i form af en favorpris for grunden som omhandlet i beslutningens artikel 1.
- Kommissionen tilpligtes at betale appelsagens omkostninger, herunder Scotts omkostninger i første instans.

Retten i Første Instans har med urette anset det for relevant for anvendelsen af artikel 15, at Scott ikke kunne have nogen berettiget forventning om, at støtten oprindeligt var lovlig; formålet med artikel 15 er at tilvejebringe retssikkerhed for det tilfælde, at støtten ikke er lovligt tildelt.

Retten i Første Instans tog med urette ikke hensyn til ordlyden af artikel 15 og undlod at behandle et vigtigt argument, som Scott fremførte for den, og som Retten har sammenfattet i dommens præmis 42.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at dommen afsagt af Retten i Første Instans skal ophæves af følgende grunde:

Retten i Første Instans har med urette betragtet det som relevant, at der ikke gjaldt nogen forældelsesregel ved udgangen af en periode på 10 år efter, at støtten var tildelt Scott.

Retten i Første Instans har fejlagtigt anvendt de nyligt indførte bestemmelser i artikel 15 i forordning nr. 659/99 ⁽³⁾, som om de var omfattet af ældre retspraksis vedrørende gennemførelsen af administrative procedurer.

- Retten i Første Instans burde have lagt til grund, at forordningen har indført en fællesskabsordning for statsstøtte, som i væsentlige og relevante henseender er ny.
- Den har ligeledes fejlagtigt undladt at lægge vægt, eller tilstrækkelig vægt, på det forhold, at det i særlig grad er

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001, s. 16.

⁽²⁾ 2002/14/EF: Kommissionens beslutning af 12.7.2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-Clark (EØS-relevant tekst) (meddelt under nummer K(2000) 2183) (EFT L 12 af 15.1.2002, s. 1).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).

Sag anlagt den 25. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-277/03)

(2003/C 200/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. juni 2003 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis og Minas Konstantinidis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer (EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34), idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser med henblik på at efterkomme direktivet, herunder navnlig direktivets artikel 10, stk. 1, samt traktaten om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber.
2. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 21. april 2002.

Sag anlagt den 26. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Implants (International) Ltd

(Sag C-279/03)

(2003/C 200/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. juni 2003 anlagt sag mod Implants (International) Ltd af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Lyal og C. Giolito, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Implants (International) Ltd tilpligtes at betale Kommissionen et beløb på 294 958,51 EUR (tohundredeogfireoghalvfemstusinde nihundredeogotteoghalvtreds euro enoghalvtreds cents), heraf udgør 284 000 EUR det skyldige beløb og 10 958,51 EUR er morarente.

- Implants (International) Ltd tilpligtes at betale 52,91 EUR (tooghalvtreds euro enoghalvfems cents) per dag i rente fra den 1. maj 2003 indtil den dato, hvor gælden fuldt ud er tilbagebetalt.

- Implants (International) Ltd tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgte var i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), i de generelle betingelser (kontraktens bilag II) forpligtet til at fordele det oprindelige forskud mellem de kontraherende parter og/eller RTD Performers (virksomheder, der er aktive på for området for forskning og teknologisk udvikling) inden for 30 dage fra modtagelsen af midlerne. Sagsøgte undlod dette og trak sig ud af projektet. I henhold til kontrakten skulle alle betalinger betragtes som forskud indtil det sidste projekt, der skulle gennemføres/leveres, var godkendt. Sagsøgte er derfor forpligtet til at tilbagebetale forskuddet til Kommissionen, og at godtgøre sine omkostninger i forbindelse hermed.

Sagsøgte har indtil den 31. august 2002 haft mulighed for at nedlægge påstand om erstatning for sine udgifter, og at indsende de nødvendige tekniske rapporter til støtte for en sådan påstand. Dette har sagsøgte ikke gjort og har derfor mistet sin ret til at nedlægge påstand om erstatning for enhver form for udgifter til projektet. Sagsøgte kan således ikke med henvisning til sådan en påstand forlange, at der skal ske fradrag i forskuddet.

Sag anlagt den 3. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-287/03)

(2003/C 200/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juli 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Patakia og N.B. Rasmussen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 49 EF, idet det på diskriminerende og uforholdsmæssig streng måde stiller krav om, at produkter og tjenesteydelser, der erhverves af en forbruger, og produkter og tjenesteydelser, der leveres gratis eller til reduceret pris inden for rammerne af en bonusordning, skal være »tilsvarende« og hidrøre fra »samme sælger«, som en forudgående betingelse for anvendelsen af en bonusordning, der indebærer grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser mellem virksomheder.

2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Derfor kan hensynet til beskyttelse af forbrugeren og god handelsskik ikke længere påberåbes.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Anvendelsen af betingelserne om »tilsvarende« og »samme sælger«, som omhandlet i den belgiske lov om markedsføring samt om oplysning og beskyttelse af forbrugerne, i forbindelse med indførelse af en bonusordning, der indebærer grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser mellem virksomheder, fremkalder vilkårlige og sågar diskriminerende virkninger, eftersom disse betingelser i praksis i meget vidt omfang omgås af virksomheder med hjemsted i Belgien, som har et eget distributionsnet med tilknyttede salgssteder. Ydermere og under alle omstændigheder er disse betingelser uforholdsmæssige.

Slettelse af sag C-193/02 ⁽¹⁾

(2003/C 200/37)

Ved kendelse af 4. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-193/02, Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 191 af 10.8.2002.

RETTE I FØRSTE INSTANS

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. februar 2003

i sag T-7/02, ZAPF Creation AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — indsigelse — mindelig løsning af sagen — stillingtagen til sagen uforholden«)

(2003/C 200/38)

(Processprog: engelsk)

I sag T-7/02, ZAPF Creation AG, Rödental/Coburg (Tyskland), ved Rechtsanwalt A. Kockläuner, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtiget: J.F. Crespo Carrillo), den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design): JESMAR SA, Alicante (Spanien), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 17. oktober 2001 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1123/2001-1), som blev meddelt sagsøgeren den 29. oktober 2001, vedrørende en indsigelsessag mellem ZAPF Creation AG og JESMAR SA, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 26. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforholden at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. februar 2003

i sag T-8/02, ZAPF Creation AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾

(»EF-varemærker — indsigelse — mindelig løsning af sagen — stillingtagen til sagen uforholden«)

(2003/C 200/39)

(Processprog: engelsk)

I sag T-8/02, ZAPF Creation AG, Rödental/Coburg (Tyskland), ved Rechtsanwalt A. Kockläuner, mod Kontoret for Harmonise-

ring i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtiget: J.F. Crespo Carrillo), den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design): JESMAR, SA, Alicante (Spanien), angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 29. oktober 2001 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 418/2001-1), som blev meddelt sagsøgeren den 5. november 2001, vedrørende en indsigelsessag mellem ZAPF Creation AG og JESMAR SA, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 26. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforholden at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 30. april 2003

i sag T-155/02, VVG International Handelsgesellschaft mbH m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Forordning (EF) nr. 3285/94 — forordning (EF) nr. 560/2002 — midlertidige beskyttelsesforanstaltninger — annullationssøgsmål — afvisning)

(2003/C 200/40)

(Processprog: tysk)

I sag T-155/02, VVG International Handelsgesellschaft mbH, Salzburg (Østrig), VVG (International) Ltd, Gibraltar (Det Forenede Kongerige), og Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH, Wien, ved Rechtsanwalt W. Schuler, mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld­mæg­tigede: G. zur Hausen og B. Eggers), angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 560/2002 af 27. marts 2002 om indførelse af midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EFT L 85, s. 1), har Retten (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, samt dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 30. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne betaler deres egne omkostninger samt Kommissionens omkostninger, herunder også omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EFT C 191 af 10.8.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2003

i sag T-280/02, Johannes Jacobus Pikaart m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — retsakter, der kan anfægtes ved søgsmål — afvisning)

(2003/C 200/41)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-280/02, Johannes Jacobus Pikaart, Papendrecht (Nederlandene), Johanna Cornelia Pikaart-Leeuwestein, Papendrecht, Scheepvaartonderneming »Factotum« vof, Papendrecht, ved advocats M.J. van Dam og D. Ouwerling, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld­mæg­tiget: W. Wils) angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning i skrivelse fra Kommissionens tjenestegrene af 16. juli 2002 [D (2002) 11 796] til sagsøgerne, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: H. Jung, den 9. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.

- 1) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.

(¹) EFT C 289 af 23.11.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 6. maj 2003

i sag T-321/02, Paul Vannieuwenhuyze-Morin mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(Annullationssøgsmål — direktiv 2002/58/EF — fysiske eller juridiske personer — søgsmålskompetence — afvisning)

(2003/C 200/42)

(Processprog: fransk)

I sag T-321/02, Paul Vannieuwenhuyze-Morin, Grigny (Frankrig), ved advocat G. Dupaigne, mod Europa-Parlamentet (befuld­mæg­tigede: H. Duintjer Tebbens og A. Caiola) og Rådet for Den Europæiske Union (befuld­mæg­tiget: M.-C. Giorgi Fort), hvori der er nedlagt påstand om delvis annullation af Europa-Parlamentets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201, s. 37), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilarés; justitssekretær: H. Jung, den 6. maj 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Det er ufor­nø­dent at træffe afgørelse vedrørende Kongeriget Spaniens og Kommissionens begæring om intervention.
- 3) Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger samt de af Parlamentet og Rådet afholdte omkostninger.

(¹) EFT C 7 af 11.1.2003.

Sag anlagt den 12. maj 2003 af AFCon Management Consultants, Patrick Mc Mullin og Seamus O'Grady mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-160/03)

(2003/C 200/43)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af AFCon Management Consultants, Bray, Irland, Patrick Mc Mullin, Bray, Irland, og Seamus O'Grady, Bray, Irland, ved solicitor B. O'Conner og lawyer I. Carreño.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgerne det tab, de led som følge af, at Kommissionen ikke på korrekt vis gennemførte udbudsproceduren vedrørende TACIS-projektet FDRUS 9902, hvilket tab skal forhøjes med renter, der skal indberegnes i erstatningssummen fra tidspunktet for tabets indtræden.
- Kommissionen tilpligtes at betale morarenter med en passende sats af sagsøgernes erstatningskrav.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne var blandt de ti udvalgte selskaber, som blev opfordret til at byde på TACIS-projektet FDRUS 9902. Grundet en interessekonflikt mellem en konkurrent og et medlem af bedømmelseskomitéen, blev den oprindelig udvælgelse af denne konkurrent annulleret. Der fulgte herefter en ny bedømmelse, som førte til, at kontrakten om at gennemføre TACIS-projektet blev tildelt denne konkurrent.

Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen under udbudsproceduren handlede ulovligt. De har fremført, at de uretmæssigt ikke blev valgt til at gennemføre kontrakten og at de led et betydeligt økonomisk tab og skade, herunder tab lidt under udbudsproceduren, tab af fortjeneste, tab af profil og skade af deres omdømme.

Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen efter annullationen af den første bedømmelse burde have udelukket det andet konsortiums tilbud i den anden bedømmelse eller på anden måde sanktioneret budet.

Idet dette konsortium ikke overholdt Kommissionens bestemmelser for udbud angående teknisk bistand, har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen uretmæssigt tildelte kontrakten til dette konsortium efter gennemførelsen af den anden bedømmelse.

Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen i strid med punkt 3 i bilag III til forordning 1279/1996 tillod den anden bedømmelseskomité at tage hensyn til tidligere erfaringer med TACIS-projekter, samt at den miskrediterede sagsøgernes tidligere vellykkede arbejde.

Sag anlagt den 22. maj 2003 af Andreas Strohm mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-177/03)

(2003/C 200/44)

Processprog: tysk

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Andreas Strohm ved Rechtsanwältin Christl Illig.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte pålægges at indplacere sagsøgeren som forfremmet til løntrin A/4 med tilbagevirkende kraft fra 01.01.2002.
- Subsidiært fastslås, at den manglende tildeling af 7 yderligere bonuspunkter ved fastsættelsen af sagsøgerens tjenesteanciennitet var retsstridig, og at denne fejl har haft indvirkning på udfaldet af udvælgelsen ved den sammenlignende kvalifikationsvurdering, og at sagsøgeren følgelig i tjeneste- aflønnings- og pensionsretlig henseende skal stilles som om, han var blevet indplaceret som forfremmet til løntrin A/4 med virkning fra 1.1.2002.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål har sagsøger henvist til, at sagsøgte retningslinier ved forfremmelser ikke er blevet anvendt korrekt, samt til en krænkelse af de grundlæggende principper om ligebehandling, lige muligheder og lovmæssig forvaltning.

Sag anlagt den 28. maj 2003 af Isabella Scippacercola mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-187/03)

(2003/C 200/45)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Isabella Scippacercola, Bruxelles, Belgien, ved lawyers Dr. K. Adamantopoulos og D. Papakrivopoulos, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning i skrivelse af 19. marts 2003, som blev meddelt sagsøgeren ved telefax af 31. marts 2003, hvorved denne fik afslag på aktindsigt i en cost-benefit analyse vedrørende opførelsen af Spata Lufthavn, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har bl.a. anmodet Kommissionen om en kopi af cost-benefit analysen vedrørende opførelsen af Spata Lufthavn. Efter sagsøgerens opfattelse burde dette dokument have været vedlagt Grækenlands ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden. Anmodningen om aktindsigt i dokumentet blev afslået af Kommissionen. Sammen med afslaget fremsendte Kommissionen imidlertid en del af ansøgningen om støtte fra Samhørighedsfonden, der indeholdt en kort beskrivelse af de vigtigste punkter i cost-benefit analysen. Også sagsøgerens bekræftende anmodning blev afslået.

Til støtte for anmodningen har sagsøgeren for det første anført, at Kommissionen har begået en åbenbar retlig fejl og anlagt en åbenbar urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder. Ifølge sagsøgerens opfattelse har Kommissionen med urette vurderet, at dokumentet, hvori der blev begæret aktindsigt, hidrørte fra en medlemsstat. Ifølge sagsøgeren var Grækenland ikke ophavsmand til dokumentet, idet Grækenland blot havde videresendt det pågældende dokument som en del af ansøgningen om støtte fra Samhørighedsfonden.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen således med urette har støttet sig på og misfortolket artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001⁽¹⁾ om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter og artikel 5, stk. 4, i afgørelse 2001/937⁽²⁾. Sagsøgeren har anført, at dokumentet skulle betragtes som et dokument fra tredjemand, hvorfor artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001 burde have fundet anvendelse.

Sagsøgeren har i denne forbindelse endvidere gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 1, litra a), i forordning nr. 1049/2001 samt princippet om den videst mulige aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 og artikel 5, stk. 4, i afgørelse 2001/937 er tilsidesat, for så vidt som Kommissionen har undladt at tage stilling til de grunde, som Grækenland anførte, hvorved den gav den pågældende medlemsstat en faktisk vetoret.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at begrundelsespligten og endelig artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 er tilsidesat, idet Kommissionen ikke har taget stilling til, hvorvidt der burde være givet delvis aktindsigt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

⁽²⁾ 2001/937/EF, EKSF, Euratom: Kommissionens afgørelse af 5.12.2001 om ændring af dens forretningsorden (meddelt under nummer K(2001) 3714) (EFT L 345, s. 94).

Sag anlagt den 4. juni 2003 af Gustav Thommes mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-195/03)

(2003/C 200/46)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Gustav Thommes, Wezembeek-Oppem/Bruxelles (Belgien), ved Rechtsanwalt M. Thewes, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelser af 17. juli 2002, af 1. august 2002 og af 3. marts 2003 annulleres.
- Kravet om tilbagebetaling af anden halvdel af bosættelsespengene for hans families flytning annulleres.
- Sagsøgeren tilkendes bosættelsespenge som følge af sin forflyttelse til Bruxelles.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand i Kommissionen. Han arbejdede i Bruxelles fra 1992 til 2000. I 2000 blev han forflyttet til Luxembourg og den 1. september 2001 atter forflyttet til Bruxelles, hvor han flyttede ind i den bolig, som han tidligere havde boet i.

Sagsøgeren har påstået, at artikel 5, stk. 1, i vedtægtens bilag VII er blevet tilsidesat. Sagsøgeren er af den opfattelse, at han og hans familie faktisk havde flyttet deres bopæl til tjenestestedet i Luxembourg. Sagsøgerens nye forflyttelse til Bruxelles kan derfor ikke anses som en tilbagevenden til familiens bopæl.

Sagsøgeren har gjort gældende, at et beløb i henhold til vedtægtens artikel 85 kun kan kræves tilbagebetalt, hvis sagsøgeren havde kendskab til fejlen eller fejlen var så åbenbar, at han burde have haft kendskab til den. Efter sagsøgerens opfattelse var han berettiget til at gå ud fra, at udbetalingen var berettiget, idet bosættelsespengene var blevet udbetalt af Kommissionen, som var bekendt med de faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren har endelig påstået, at princippet om ligebehandling af tjenestemænd er blevet tilsidesat. Der burde ydes bosættelsespenge til en tjenestemand, som ikke har ret til husstandsstillæg, men ikke til en tjenestemand, som har ret til husstandsstillæg, og hvis familie endnu ikke har taget bopæl på det sted, hvor tjenestemanden er placeret.

Sag anlagt den 6. juni 2003 af Annelies Keyman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-200/03)

(2003/C 200/47)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Annelies Keyman, Overijse (Belgien), ved avocat Carlos Mourato og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 10. marts 2003 om at afskedige sagsøgeren annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afgørelse om at afskedige hende på grund af utilstrækkelig arbejdsindsats.

Til støtte herfor har hun gjort gældende, at der foreligger tilsidesættelse af vedtægtens artikel 51, idet hendes faglige indsats ikke har været utilstrækkelig. Endvidere har hun påberåbt sig, at der er tale om en tilsidesættelse af omsorgspligten, magtfordrejning, tilsidesættelse af retten til kontradiktion under den administrative undersøgelse såvel som tilsidesættelse af begrundelsespligten og proportionalitetsprincippet samt tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

Endelig har sagsøgeren påberåbt sig, at der foreligger tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet andre tilsvarende tilfælde er blevet anderledes behandlet.

Sag anlagt den 10. juni 2003 af Lars Bo Rasmussen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-203/03)

(2003/C 200/48)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Lars Bo Rasmussen, Hellerup (Danmark), ved avocat Gilles Bounéou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse nr. 34988 af 1. juli 2000 annulleres.
- Afgørelsen om afvisning af 21. januar 2003 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at tilbagebetale de beløb, der i henhold til artikel 85 i vedtægten uretmæssigt er krævet tilbagebetalt med tillæg af morarenter.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 10 000 EUR eller et hvilket som helst andet, endog større, beløb, som efter ret og billighed fastsættes af Fællesskabets retsinstanser, for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt.
- Kommissionen tilpligtes at betale udgifter, omkostninger og honorarer.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren var tjenestemand ved Kommissionen. Ved den anfægtede afgørelse tildelte Kommissionen sagsøgeren en irettesættelse som følge af, at sagsøgeren efter det påståede havde udfærdiget urigtige erklæringer i forbindelse med sine tjenesterejser og ferier.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionens forordning nr. 1 samt artikel 13 EF er tilsidesat. Sagsøgeren har anført, at sagsøgte er fortsat med at udfærdige sine meddelelser til sagsøgeren på fransk, uanset dennes anmodning om, at der blev anvendt dansk eller engelsk. Ifølge sagsøgeren er dette sproglig diskrimination.

Sagsøgeren har dernæst anført, at der er sket tilsidesættelse af den lægelige tavshedspligt for så vidt som sagsøgte har kontaktet sin lægeafdeling for at få oplyst, om sagsøgeren var i stand til at være til stede under afhøringen. Denne udtalelse kan ifølge sagsøgeren kun være baseret på hans sygdomshistorie og på hans personlige aktmappe og er således en tilsidesættelse af tavshedspligten.

Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at der foreligger uregelmæssigheder i proceduren for så vidt som klagepunkterne ikke var klart formuleret i indledningsskrivelsen til den disciplinære forfølgning. Sagsøgeren har også anført, at der er sket tilsidesættelse af retsreglerne, i særdeleshed af artikel 71 og af bilag VII til vedtægten.

Sag anlagt den 10. juni 2003 af Haladjian Frères mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-204/03)

(2003/C 200/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 10. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af selskabet Haladjian Frères, Sorgues (Frankrig), ved avocat Nicole Coutrelis, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 1. april 2003 om afvisning af sagsøgerens klage over Caterpillar annulleres.
- Retten træffer om nødvendigt foranstaltninger med henblik på at tilpligte Kommissionen til at fremlægge dokumenter, der kan anvendes til løsning af tvisten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren indgav klage til Kommissionen mod selskabet Caterpillar og anførte, at det af Caterpillar indførte system til

salg uden for USA af reservedele til Caterpillars byggepladsmaskiner var i strid med artikel 81 EF og 82 EF. Kommissionen afviste i den anfægtede afgørelse klagen. Til støtte for sit søagsmål har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgte har anlagt et klart fejlskøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder samt har begået fejl ved fortolkningen og anvendelsen af retsregler ved at antage, at forventelsen over for sagsøgeren af salgssystemet for reservedele til markeder uden for USA ikke udgør en aftale som omhandlet i artikel 81 EF og ved ikke at anvende artikel 82 EF på trods af, at Caterpillar har en dominerende stilling på det relevante marked. Sagsøgeren har ligeledes anført, at der er sket tilsidesættelser af de processuelle regler og af sagsøgers rettigheder som klager på grund af den alt for lange undersøgelsesprocedure i forbindelse med sagsøgerens indklage, at der foreligger manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse, at sagsøgte har udvist manglende omhu og upartiskhed ved undersøgelsen af klagen samt at der er sket tilsidesættelse af artikel 6 i forordning 2842/1998/EF⁽¹⁾ for så vidt som der i den anfægtede afgørelse for første gang fremkommer nye forhold, som sagsøgeren ikke har haft mulighed for at fremkomme med bemærkninger til.

⁽¹⁾ EFT L 354 af 30.12.1998, s. 18-21.

Sag anlagt den 13. juni 2003 af Faber Chimica S.r.l. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-211/03)

(2003/C 200/50)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 13. juni 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Faber Chimica S.r.l. ved avvocato Paolo Tartuferi og Michele Andreano. Den anden part i sagen for appelkammeret var: Industrias Químicas Naber S.A.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Harmoniseringskontoret, samt Industrias Químicas Naber S.A., såfremt selskabet intervenserer i sagen, tilpligtes at betale omkostningerne ved nærværende retssag såvel som ved den forudgående administrative behandling i Harmoniseringskontoret.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren

Det ansøgte EF-varemærke: Figurmærket »FABER« — registreringsansøgning nr. 676.353 for varer i klasse 1, 2 og 3 (kemiske produkter og bindemidler til industriel anvendelse)

Indehaver af varemærket eller tegnet, der er gjort gældende under indsigelsessagen: Industrias Químicas NABER S.A.

Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det spanske varemærke »NABER« (registreringsnr. 801.202, 2.072.120, 2.072.121 og 2.072.122) for varer i klasse 1, 2 og 3

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afvisning af indsigelsen.

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af klagen.

Søagsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling)

Sag anlagt den 18. juni 2003 af MyTravel Group plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-212/03)

(2003/C 200/51)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af MyTravel Group plc, Manchester, Det Forenede Kongerige, ved D. Pannick, QC, barrister A. Lewis, samt solicitors M. Nicholson og S. Cardell.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I henhold til artikel 288, stk. 2, EF tilpligtes Kommissionen at betale sagsøgeren erstatning, principalt et beløb på

[fortroligt], subsidiært et beløb fastsat efter Domstolens skøn.

- Det bestemmes, at der skal betales renter af den tilkendte erstatning fra datoen for afsigelsen af den dom, der fastslår erstatningsansvaret i denne sag, på 8 % p.a. eller efter en anden sats fastsat efter Domstolens skøn.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der tidligere drev virksomhed under navnet Airtours plc, kræver erstatning fra Kommissionen for tab påført selskabet ved Kommissionens beslutning i sag nr. IV/M.1524 — Airtours/First Choice⁽¹⁾, om, at fusionen mellem sagsøgeren og First Choice er uforenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionens adfærd under dens undersøgelse af Airtours påtænkte erhvervelse af First Choice er i strid med retsregler, som skal give individer rettigheder. Sagsøgeren har nærmere bestemt gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 2 i Rådets forordning nr. 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽²⁾ og de almindelige principper om god forvaltningsskik og omhu.

Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ved at begå disse tilsidesættelser åbenbart og groft har overskredet grænserne for sit skøn, og at disse tilsidesættelser var tilstrækkeligt væsentlige til at give grundlag for erstatning i henhold til EF-traktatens artikel 288.

Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til dommen i sag T-342/99, Airtours mod Kommissionen⁽³⁾, hvorved Kommissionens beslutning i sag nr. IV(M.1524 — Airtours/First Choice blev annulleret. Sagsøgeren har anført, at Retten i Første Instans tog tilstrækkeligt hensyn til det skøn, som Kommissionen har, men alligevel fandt, at beslutningen var behæftet med en række åbenbare fejlskøn med hensyn til spørgsmålet, om der var etableret en dominerende stilling. Et så åbenbart fejlskøn, som er fastslået under et annullationssøagsmål, må efter sagsøgerens opfattelse sidestilles med en åbenbar tilsidesættelse af skønnetts grænser og udgøre en tilstrækkelig grov overtrædelse.

Sagsøgeren har ligeledes anført, at den omstændighed, at Kommissionen har et skøn, ikke fritager den fra forpligtelsen til at overholde principperne for god forvaltningsskik.

Som følge af disse overtrædelser hævder sagsøgeren at have lidt tab. Dette tab består for det første i de af First Choice opnåede fortjenester som anført i selskabets reviderede regnskaber, som ville have tilflydt sagsøgeren, hvis erhvervelsen ikke var blevet forbudt af Kommissionen. For det andet har sagsøgeren henvist til det tab af synergiomkostningsbesparelser, som ville have været opnået som følge af fusionen, og for det tredje til omkostningerne ved det forgæves bud på First Choice, som gik tabt som følge af Kommissionens beslutning.

- (¹) 2000/276/EF: Kommissionens beslutning af 22. september 1999 om en fusions uforenelighed med fællesmarkedet og EØS-aftalen (sag IV/M.1524 — Airtours/First Choice) (meddelt under nummer K(1999) 3022) (EØS-relevant tekst) (Kun den engelske udgave er autentisk) (EFT L 93 af 13.4.2000, s. 1).
- (²) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (berigtigelsestekst i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13).
- (³) Dom afsagt af Retten i Første Instans den 6.6.2002, sag T-342/99, Airtours mod Kommissionen, Sml. II, s. 2585.

Sag anlagt den 13. juni 2003 af Francesco Contesso mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-213/03)

(2003/C 200/52)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Francesco Contesso, Paris, ved avocats Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen, som fastsatte den endelige bedømmelse for perioden fra den 1. juli 1999 til den 30. juni 2001, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en symbolsk erstatning på 1 EUR for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsåls gør sagsøgeren gældende, at den ansvarlige for bedømmelsens forudgående forpligtelse til at rådføre sig med den bedømtes overordnede forud for udarbejdelsen af bedømmelsen er tilsidesat, at der er sket tilsidesættelse af den ansvarlige for bedømmelsens forpligtelse til at sørge for, at disse paraferer alle siderne, og til at underskrive den endelige bedømmelse og at begrundelsespligten er tilsidesat for så vidt som den ansvarlige for den appellerede bedømmelse ikke har angivet grundene til, at han ikke har taget hensyn til udtalelserne fra de adspurgte overordnede.

Sag anlagt den 13. juni 2003 af SIGLA SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag T-215/03)

(2003/C 200/53)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. juni 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) af SIGLA SA, Madrid, ved advokat Enrique Armijo Chávarri.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 1. april 2003 fra Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 1127/2000-3 annulleres som stridende mod artikel 8, stk. 5, i forordning 40/94.
- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, fordi den tilsidesætter SIGLA SA's ret til kontradiktion og dispositionsmaksimen, der ligger til grund for artikel 74 i forordning 40/94.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærke: ELLENI HOLDING BV

Det ansøgte EF-varemærke: Ordmærket »VIPS« — ansøgning nr. 459.875 for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 35 og 42, og senere kun for tjenesteydelser i klasse 42 (tjenesteydelser vedrørende programmering af computere for tjenesteydelser inden for hotel-, restaurations-, og cafésektoren)

Indehaveren af den under indsigelsessagen påberåbte varemærke: Sagsøgeren

Det under indsigelsessagen påberåbte varemærke: Det spanske ordmærke »VIPS« (registreringsnr. 551.436), for varer i klasse 42 (tjenesteydelser vedrørende udbringning af mad og drikke, der er forberedt til indtagelse, restauranter, selvbetjeningsetableringer, kantiner, barer, cafeteriaer og hotel-tjenesteydelser)

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen taget til følge for så vidt angår tjenesteydelserne i klasse 42 og afvist for så vidt angår varerne i klasse 9 og 35

Appelkammerets afgørelse: Klagen tages til følge og den anfægtede afgørelse annulleres

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94 og subsidiært tilsidesættelse af forordningens artikel 8, stk. 1, litra b).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren gjort gældende, at der angiveligt er sket tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 1, samt af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har anført, at sagsøgte ikke har foretaget en sammenlignende undersøgelse af sagsøgerens fortjenester i forhold til samtlige forfremmelsesværdige tjenestemænd fra alle Generaldirektorater, men har begrænset sig til den »kvota«, som var tillagt sagsøgerens Generaldirektorat, at sagsøgte har begunstiget »overskydende« tjenestemænd fra det foregående forfremmelsesår og at sagsøgte ikke har taget hensyn til, at sagsøgeren i det pågældende tidsrum blev forflyttet fra et Generaldirektorat til et andet.

Sag anlagt den 10. juni 2003 af Mário Paulo Tenreiro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-216/03)

(2003/C 200/54)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Mário Paulo Tenreiro, Kraainem (Belgien), ved avocat Georges Vandersanden.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen om ikke at forfremme sagsøgeren i forfremmelsesåret 2002, som følger af det forhold, at sagsøgeren ikke er opført på den listen over tjenestemænd forfremmet til lønklasse A4, der blev offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 69-2002 af 14. august 2002, annulleres.
- sagsøgeren tildeles den forfremmelse, han burde have haft i forfremmelsesåret 2002, med tilbagevirkende kraft og med fuld økonomisk og karrieremæssig reetablering.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 19. juni 2003 af Fédération Nationale de la Coopération Bétail et Viande (FNCBV) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-217/03)

(2003/C 200/55)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Fédération Nationale de la Coopération Bétail et Viande, Paris, ved avocats Robert Collin og Michel Ponsard, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning C.38.179/F3 af 2. april 2003 annulleres for så vidt angår sagsøgeren.
- Subsidiært ophæves den ved denne beslutning pålagte bøde.
- Mere subsidiært nedsættes bøden.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har ved den anfægtede beslutning pålagt sagsøgeren samt fem andre franske sammenslutninger af opdrættere og slagterier en bøde for påståede overtrædelser af artikel 81, stk. 1, EF, i henhold til en aftale, som havde til formål at ophæve importen af oksekød til Frankrig og at fastsætte en minimumspris for visse kategorier af kvæg.

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

Hvad angår påstandene om annullation af den anfægtede beslutning:

- påståede tilsidesættelser af de processuelle regler, i særdeleshed en påstået tilsidesættelse af retten til kontradiktion, som følge af den påståede manglende begrundelse i meddelelsen af klagepunkterne, og en påstået tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, som følge af den påståede utilstrækkelige begrundelse af beslutningen med hensyn til den manglende overskridelse af loftet på 10 % af omsætningen ved fastsættelsen af bødens størrelse
- anlæggelse af klare fejlskøn og åbenbare retlige fejl vedrørende eksistensen og kvalifikationen af den i den anfægtede beslutning omhandlede aftale samt dennes indvirkning på konkurrencen
- påstået tilsidesættelse af forordning 26/62⁽¹⁾ for så vidt som Kommissionen burde have tilstået den i nævnte forordnings artikel 2 indeholdte undtagelse
- påstået tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62⁽²⁾ for så vidt som Kommissionen ikke er fremkommet med oplysninger vedrørende den omsætning, der er lagt til grund ved fastsættelsen af bøderne, og ikke har kontrolleret, om bødestørrelsen lå inden for grænsen på 10 % af omsætningen.

Hvad angår påstandene om nedsættelse af den pålagte bødes størrelse har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

- påstået tilsidesættelse af punkt 5b), i retningslinjerne for fastsættelsen af bødens størrelse⁽³⁾, for så vidt angår beregningen af bødens størrelse
- påståede åbenbare fejlskøn og retlige fejl i forbindelse med karakteriseringen af overtrædelsen som værende »meget grov« og af aftalen som værende »hemmelig«, i forbindelse med den påståede manglende hensyntagen til formildende omstændigheder (manglende indvirkning på markedet, ophør med overtrædelsen straks ved Kommissionens første indgreb, sagsøgerens udelukkende passive rolle ved aftalens indgåelse) og i forbindelse med fastlæggelsen af aftalens varighed
- påstået tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 vedrørende fastsættelsen af bødens størrelse
- påstået tilsidesættelse af princippet om forbud mod sammenlægning af sanktioner.

⁽¹⁾ EFT B 30 af 20.4.1962, s. 993-994.

⁽²⁾ EFT P 13 af 21.2.1962, s. 204-211. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1216/1992, EFT L 148 af 15.6.1999, s. 5.

⁽³⁾ Retningslinjer for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 osv., EFT C 9 af 14.1.1998.

Sag anlagt den 16. juni 2003 af Luigi Marcuccio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-241/03)

(2003/C 200/56)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Luigi Marcuccio ved avvocato Luciano Garofala.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Skrivelsen af 15. oktober 2002 annulleres.
- Sagsøgte dømmes til at betale skadeserstatning med et beløb på 100 000 EUR (ethundredtusinde euro), hvorved der udtrykkeligt tages forbehold for krav om erstatning for senere skade.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag, som tidligere har været beskæftiget ved sagsøgtes delegation i Angola, anfægter den afgørelse, som angiveligt fremgår i en note dateret 15. oktober 2002, ved hvilken det bl.a. blev meddelt ham, at medarbejdere ved delegationen i sagsøgerens fravær — han var da på sygeorlov i Italien og i mellemtiden forflyttet til anden tjeneste — angiveligt var trængt ind i sagsøgerens bopæl og endda lod tredjemænd komme ind, hvis opgave det var at pakke sagsøgerens personlige genstande.

Til støtte for påstandene gør sagsøgeren gældende, at den nævnte note — uafhængigt af, om dens indhold blev gennemført eller ej — er retsstridig af følgende grunde:

- Ulovlighed på grund af krænkelse af husfreden, retsstridig tilegnelse og tilsidesættelse af fortrolighedskravet.
- Tilsidesættelse af princippet »neminem laedere«, så vidt som den anfægtede note indgår i en fjendtlig og forfølgelsespræget antastelse af hans person.
- Tilsidesættelse af omsorgspligten.
- Tilsidesættelse af princippet om force majeure og princippet om rimelighed, da sagsøgte ikke har taget hensyn til sagsøgerens helbredstilstand.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at sagsøgte har tilsidesat begrundelsespligten og princippet om beskyttelse af den berettede forventning.

Sag anlagt den 23. juni 2003 af Ulf Jacoby mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-242/03)

(2003/C 200/57)

(Processproget afgøres i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det i stævningen anvendte sprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. juni 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Ulf Jacoby, Lahnau (Tyskland), ved Rechtsanwältin K. Müller, Kanzlei Krieger Froese & Kollegen. Den anden part i sagen for Appellammeret: Leo Pharmaceutical Products BV, Weesp (Nederlandene).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Genindsættelse af sagsøgeren i den tidligere retsstilling ved annullation af Fjerde Appellammerets afgørelse af 14. marts 2003 som følge af overskridelse af fristen for betaling af klagegebyret.
- Det fastslås, at klagen er indgivet.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har ansøgt om registrering af ordmærket »leovet« for varer i klasse 3, 4 og 31 (ansøgning nr. 657221) ved Harmoniseringskontoret. Leo Pharmaceutical Products BV, der er indehaver af det internationale ordmærke »Leo« for varer i klasse 3 og 5, rejste indsigelse mod registreringen af ordmærket »leovet«.

Ved afgørelse af 6. juli 2001 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen til følge, da der på grund af den store lighed mellem varerne og tegnene var risiko for forveksling. Sagsøgeren påklagede rettidigt denne afgørelse. Den 19. september 2001 gjorde Appellammerets sekretariat sagsøgeren opmærksom på, at klagegebyret ikke var modtaget af Harmoniseringskontoret inden udløbet af klagefristen den 6. september 2001, og gav sagsøgeren lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger. Den 24. september 2001 betalte sagsøgeren klagegebyret og anmodede desuden om at blive genindsat i den tidligere retsstilling som følge af overskridelse af fristen for betaling af klagegebyret.

Appellammeret afviste med den anfægtede afgørelse denne anmodning og slog fast, at klagen ansås for ikke at være indgivet.

Sagsøgeren har gjort gældende, at sædvanligvis foretages noteringen af »forfristerne« i sagsøgerens tidligere repræsentants fristkalender til varetagelse og kontrol af klagefristen og fristen for betaling af klagegebyret, og fristerne bør således først efter endt udførelse slettes af fristkalenderen. For at undgå en fejlagtig sletning i fristkalenderen instrueres den medarbejder, der beskæftiger sig med overvågning af fristerne, om at tilføje sine initialer ved sletning af fristen. Da repræsentantens altid pålidelige medarbejder gennem mange år havde slettet den i klagesagen noterede »forfrist« ved tilføjelse af sine initialer, havde sagsøgerens repræsentant kunnet gå ud fra, at klagegebyret var indbetalt rettidigt. Da sagsøgerens repræsentant således ikke er skyld i den manglende overholdelse af fristen for indbetaling af klagegebyret, bør påstanden om genindsættelse i den tidligere retsstilling anses som velbegrunnet og påstanden tages til følge.

Sag anlagt den 30. juni 2003 af Flavia Angeletti mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-244/03)

(2003/C 200/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Flavia Angeletti, Nice (Frankrig), ved avocats Juan Ramon Iturriagoitia og Karine Delvolvé.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen truffet af Generaldirektoratet for »Personale og Administration« den 5. maj 2003 annulleres.
- To af Lægeudvalgets medlemmer tilpligtes at vige deres sæde.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er forhenværende tjenestemand i Kommissionen, var gennem mange år beskæftiget i bygningen »Berlaymont«, der var forurenset af asbeststøv. I 1996 anmodede sagsøgeren om at få anerkendt sin sygdoms erhvervsmæssige oprindelse, og i 1998 anmodede hun om, at Lægeudvalget blev hørt i medfør af artikel 21 i den fælles ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervsygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber. Lægeudvalget afgav den første flertalsudtalelse i 2000, men som følge af sagsøgerens klage besluttede Kommissionen at forelægge sagen for udvalget på ny. Den 23. april 2003 sendte sagsøgeren en diagnose til Kommissionen, idet hun anmodede om, at diagnosen blev forelagt Lægeudvalget. Som svar på denne anmodning anførte Kommissionen i skrivelse af 5. maj 2000, at Lægeudvalget allerede havde afsluttet sit arbejde, og at det derfor ikke var muligt at forelægge den af sagsøgeren fremsendte diagnose for udvalget til udtalelse. Sagsøgeren anfægter denne afgørelse og har nedlagt påstand om, at den annulleres. Hun har endvidere gjort gældende, at Lægeudvalgets sammensætning burde have været ændret, da det fik sagen forelagt for anden gang, og har som følge heraf nedlagt påstand om, at to af dets medlemmer tilpligtes at vige deres sæde. Til støtte for sine påstande har hun anført, at der foreligger magtfordrejning, at Lægeudvalget ikke er uafhængigt og upartisk, og at der er sket en tilside-sættelse af princippet om god forvaltningsskik, omsorgspligten, og af den berettigede forventning.

Sag anlagt den 20. juni 2003 af Fédération Nationale des Syndicats d'Exploitants Agricoles (FNSEA) m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-245/03)

(2003/C 200/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. juni 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Fédération Nationale des Syndicats d'Exploitants Agricoles (FNSEA), la Fédération Nationale Bovine (FNB), la Fédération Nationale des Producteurs de Lait (FNPL) og les Jeunes Agriculteurs (JA), Fédération Nationale, Paris, ved avocats Bruno Néouze og Valérie Ledoux, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 2. april 2003 med nr. C.38.279/F3 — fransk oksekød hvad angår FNSEA, FNB, FNPL og JA — annulleres.
- Subsidiært ophæves de bøder, sagsøgerne er blevet pålagt.
- Mere subsidiært reduceres bødernes størrelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den i denne sag anfægtede beslutning er den samme som i sag T-217/03 ⁽¹⁾, Fédération Nationale de la Coopération Bétail et Viande (FNCBV) mod Kommissionen.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som de i denne sag anførte.

⁽¹⁾ Se s. 30 i dette nummer af Tidende.

III

(Oplysninger)

(2003/C 200/60)

Domstolens seneste offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende

EUT C 184 af 2.8.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 171 af 19.7.2003

EUT C 158 af 5.7.2003

EUT C 146 af 21.6.2003

EUT C 135 af 7.6.2003

EUT C 124 af 24.5.2003

EUT C 112 af 10.5.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
